

G. A. Q.

கம்பராமாயனம் (வாலி வதைப் படலம்)

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பில், திருத்திய
பாடத்திட்டத்திற்கமைய தமிழ் மொழியை ஒரு பாடமாக கற்பவர்கற்கு
இக் கைநூல் உதவும்.

வெவியீடு :

உயர் கல்வி நிறுவனம்

239, திருகோணமலை வீதி,
கண்டி - இலங்கை.

Rs. 3.00

4.811

முக்கிய அறிவித்தல்

சாவகச்சேரி பிரதேச சபை

பொது நூலகம்

நீங்கள் எடுத்துச் செல்லும் புத்தகத்தில் கிறித்தல், வெட்டுதல் கிழித்தல் அழித்தல் அழுக்குப்படியவிடல், எழுதுதல், கீறிடுதல் பக்கங்களை மடித்தல்மற்றும் ஊறுபாடுகளைச் செய்ய வேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். புத்தகங்களை நீங்கள் எடுக்கும் போது இத்தகைய குறைபாடுகளைக் கண்டால் நூலகப் பொறுப்பாளிக்கு உடன் தெரிவிக்கவும் அல்லாவிடில் நீங்கள் எடுத்துச் செல்லும் புத்தகம் நல்ல நிலையில் இருந்ததெனக் கருதப்படுவதுடன் ஊறுபாடுகளிற்கு நூலகப் பொறுப்பாளினால் விதிக்கப்படும் தண்டத்தையும் நீங்கள் ஏற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்.

குறிப்பிட்ட நாளுக்குப் பிந்தும் ஒவ்வொரு நாளிற்கும் 50 சத வீதம் குற்றப் பணம் அறவிடப்படும் பொது நூலகத்தின் சிறப்பான சேவைக்காகவும், வாசகர்களின் நலனிற்காகவும் தங்களின் ஒத்துழைப்பு மிகவும் அவசியமாகத் தேவைப்படுகின்றது.

விசேட ஆணையாளர்,

சாவகச்சேரி பிரதேச சபை

148-48

கம்பராமாயணம்

[வாஸி உதைப் படலம்]

கிராமன் முத்தியொர் மலைச்சாரல் வடிவெய் செவ்வகல்

1. வெங்கண் ஆளி ஏனும், நீர்மாயும், கலக நாகமும், சிங்க ஏனும் கிரண்டாடும் திரண்ட அண்ண செவ்வகையார், தங்கி சாவம், சேவம் ஆர் துமாயம், ஏவம், மலை யோல் பொங்கி நாகமும் துவன்றி சாரவாடு யோயினார்.

பொருள்

கிராமன், கிலக்குவருடன் வந்த சுக்கிரீவன், அதுமன் முத்திய வாணர வீரர் ஆண் சிங்கங்களுடன் வெம்மை மிக்க கண்களை உடைய யானியும் புலியும் யானையும்கொண்டு வந்தாடு யோண்டி கிந்தனர். இவர்கள் ஆச்சாமரம், சேவமரம், பச்சிலை மரம், ஏவம், மாலையோல் (வாணசயாக) காணப்பட்ட புண்ண மரங்கள் அடர்ந்துள்ள மலைச்சாரல் வடிவெய் யோயினார்.

2. உழை உலாம் ரெடுங்கண் மாதர் ஊசல் ; ஊசல் அல்லகை, துழை உலாது சந்து அவர்ந்த சாரல் ; சாரல் அல்லகை, மழை உலாது ஊற்றில் ; அல்ல, மன்றல் நாறு சண்பகக் குழை உலாது கோலை ; கோலை அல்ல, வான் செய் குன்றமே.

பொருள்

இவர்கள் யோடும் பாணையில் மண் யோண்டி மட்டுசியான பாணையுள்ள நீண்ட கண்கள் உள்ள மகளிர் விரையாடும் ஊசல்களும் அழையல்லவாயின் தரிபுடன் துழைத்து அழையும் சந்தன் மலர்ச் சாரவாய் அழையல்லவாயின் முகில் தவழும் மண் முற்றங்களும் அழையல்லவாயின் மணம் வீசும் சண்பகச் சோலைகளும் அழையல்லவாயின் வானனால் செய்யப்பட்ட வெகுன்றங்களும்.

3. அறங்கள் நாமும் மெனியார், அரிக்கணங்களுளும் அங்கி இறங்கி யோதும், ஏடுபோதும் ந. டு இல்லாத ஓதைதயால், கறங்கி வார் கழல் கலன் கலியப், முங்கு கண் முகிழ்த்து உறங்கி மெகம் நன்றி உணர்ந்து மாக மீது உலாதுமே

பொருள்

அறங்கள் தொன்ற விரைநிலமான திருமெனியரான கிராம கிலக்குவர் வானநக்சுட்டத்தொடு அம் மலையுறங்களில் இறங்கும் போது ஏறும் போதும் இறங்கும் அவரின் நீண்ட வீரக்கழல்கள் ஏற்படுதும் ஓசையால் உறங்கும் மெகம் கண் விழித்து விண் மீது உலாதுமே.

4. நீடு நாகமே மமகம் ஓட, நீடும ஓட, நோர்
ஆடும் நாகம் ஓட, மாண யாண ஓட, அணிபொம்
மாடு நாகம் நீடு சாரல், வாண ஓடும் வாறியுடு
ஓடு நாகம் ஓட, வேங்கை ஓடும்; யுகம் ஓடுமே

கனம் 6

யொனார் திருமொழி.

நீண்ட மணிகளின் உழியு மண்டி மமகம் உறைந்து ஓட
நீர் அருக ஓட, படவருந்தாடும் பாம்புகள் அஞ்சி ஓட வடிவம் மீது
யாணிகள் ஓட, சிங்கங்கள் திரியும் பக்கத்தே புண்ண மரங்கள்
மீது மலிச்சாரல்; வாண மணிகள் ஓடிடும் வாறியில் ஓடும்
இயல்பாணதான் நீர் பாம்புகள் ஓட புலிகள் (அஞ்சி) ஓடின.
கருங்குரங்குகள் அஞ்சி ஓடின.

5. மருண்ட மா மலைத்தடங்கள் ஷஸ்ஸல் ஆவ அஸ்ஸ; மாஸ்
நெருண்டிணா மதத்த யாண சீறி நின்றி சிந்தலாஸ்,
கிணை காழ் அகில் தடத்தொடு கிடுங்கு ஹிந்த சாந்து உந்து
உருண்டியாது, அழிந்த கண் ஓடுக்கு போர் கிடுக்கிண

யொனார்

மத மயக்கம் நெரியாத ஷருக்குற்ற யாண கொயத்தால்
தாக்குவதால் கிணை தடம் உண்ணம் தைமுத்த சாந்தனமரங்கள்
ஓடிந்து ஹிந்து உருள அதைச் சிந்தந்த கண் அடைகளிவருந்து
கண் சிந்துவதால் அதிகளவு உடுக்கும் தன்மையுடையதான்
மருண்டியத் தடம்; வரிய மலியில் உள்ள உழிகள் எளிதாக
யொகக் கூடியன அன்று.

6. மின்ஸ் மணிக்லேம் துயன்மி, ஹல் அலர்ந்து, ஹிந்திலாய்,
அஸ்ஸ் பரம்பல் ஓய் மீது இமைப்ப, உந்து அலியப் பொல்,
புஸ் பரம்பல் ஓய் கிடுந்த யாண் பரம்பும் என்பவால்;
கிணைய ஹல் தடத்தை ஹீரர் ஏடுகின்ற கிண்டமே.

யொனார்

ஹிந்தித் தாங்கிய கிராம, இலக்குவர் நடந்து பொடும்
இவ்மலை மின்னும் ஷம்மையாண் மணிகளைக் கொண்டது. அனை
ஹீஸ் ஒளி யான் ஓடும் தன்மையுடையது. தீச்சுடன் பொல்
பரந்து ஒளி ஹீசுவுது. அதனை உந்து அலியபார் பொல் அம்மலியில்
படிந்து கிடுந்த யாண் பொன்ற நீரை எங்கும் பரப்புகலைச்
ஹீய்யம் ஒளிஹீஸ் தன்மையானது.

7. மருவி ஆடும் வாவிதொடும் வாணயாழ் பாயும், உந்து;
 இருவி ஆர் தடங்கள் தொடும் ஏறுபாயும்; ஆறுபொல்
 அருவி பாயும் ஊரில் ஊர் பாரி பாயும்; ஊரில் அண்ணல் 4-6
 இருவி பாயும்; ஓடி, மந்தி கொடு பாயும், மாடலாம்.

யொருள்

மலை பக்கங்கள் யாழும் தீராடுவதற்குரிய தபகங்கள்
 தொடும் ஆகாய கங்கையின் நீர் உந்து பாயும். கதிர் அருங்கய்ப்
 நிலப்பரம்பல் எடுத்துகள் பாயந்து விரியாடும். அருவிகள் யாழும்
 மலை முந்நுங்கள் தொடும் யாழ்க்கள் விரியாடும். தலைக்கதிர்களில்
 சூழிகள் பாயந்து ஊர் மகிழும். குரங்கள் மரக்கிளைகளில்
 தாவி விரியாடும்.

8. கண் கிழங்கு சாரல் வாரி வல்ல, மீது வல்லும் நான்
 மீன் கிழங்கும்; அன்றி, வாணவில் கிழங்கும்; வண்மிக்
 கூன் கிழங்கும்; மந்நு உலாவு கொள் கிழங்கும் வையான்
 வான் கிழங்கும் உலாவு மன்றல் நாடி ஊர்நடம்.

யொருள்

வான் வாழும் கைவர்க்கையாம் தன் வாசத்தால் கிழங்கும்
 உலா வாயும் ஏனைய நயுண்ணும் வீசும் அம்மலைக் குன்றுகள்
 கண் சிங்கப்பய்தால் உருக்குவதால் வான் மீதுபோடும் மீன்கள்
 காழான்றி போக கியாது உருக்கி போகின்றன. தவிர வாணவில்லும்
 உருக்கிவது. வண் நிலவான் கூன் முறையும்கிழங்கும். வானத்து
 உலாவு ஏனைய கொள்கையும் உருக்கும் வையான்.

இராமன் முதலியோர் கிட்கிந்தை மலையை அடைதல்

9. அன்னது ஆயுணர்நின் ஆறு வண்டி ஊர், ஐர்வொடு ஐந்து
 உண்ணல் ஆய வயசுணர்க்கும் உம்பர் தாடி, கிம்பரில்
 பொண்ணின் நாடு கிழிந்தது அண்ண வாலிவாழ் வொருபு இயர்
 துண்ணிவர்கள்; 'செய்வது என்னை?' என்று நின்று சொல்லுவார்.

யொருள்

அத்தன்மையான மலைவழி வண்டி நாம, இவர்க்குள் ஐந்தும்
 ஐந்தும் பத்து எண் எண்ணுதற்குரிய பத்து ஊசலை சூரத்திடுகு
 கவ்வாக மலை மீது ஏறிச் சென்று வான் மயமான வானுலகை
 முடியிற் வந்தாந் போன்ற வாலியின் வாழ்விடமான
 கிட்கிந்தை என்ற மலையை அடைந்து கிழக்கொண்டு யாது
 செய்வது என் வயசுத்தனர்.

[1-8 பாடல் வரை மலைமாம (குறிஞ்சி நிலம்) சுருப்பிட்டது
 காணலாம்]

வாஸ்தியக் கொலையும உபாயத்தை அராய்தல்

10. அம்மிடத்து, இராமன், 'நீ அழைத்து, வாஸி அனது ஓர்
 மெய் விடத்தின் உந்து டயார் அனிககும் மெய், மெய் நின்று
 என் விடத் துணிந்து அமைந்தது, என் கருத்து கிது' என்மணன்;
 மெய் அடங்கும் மெய்நிடியானும், 'நன்று கிது' என்நு சந்தியா.

வ்யாசுர்

அமயபாது ராமன் சுக்கிரீஷனை மொகக்கி நீ வாஸி என்ம
 கொடிய நஞ்சுமன் டயார் மெய்யுமயபாது அதாது நீ வாஸ்திய போடுகி
 அழைத்து நாண் மணங்கிது இருந்து அம்ய எய்ய மொகித்தனாரணன்.
 கிதுவ என் கருத்து என்ருன். மறகவனை மொகிது அழிக்கும்
 கருத்துமைய சுக்கிரீஷனும் கிதுவார் மெய்கதார் உபாயம் என்ருன்.

இராமனது கருத்துக்கள் சுக்கிரீஷன் கிசைதல்

11. வார்த்தை அன்னது அக, வான் கியங்கி கனிரண் மகன்,
 நீர்த் துங்க மெய் அஞ்ச, நீல மகம் நாண்மெ,
 மொகத்து மண்ணுளொார் கிரிந்து, மண்ணுளொார்கள் மிம்ம, மெய்
 அர்த்த ஓசை, மசன் உண்ட அண்டம் மெய்யும் உண்டகிது.

வ்யாசுர்

ராமனின் கருத்து கனகி வ்யாசுந்துவதாக அமைய,
 வாணத்து மெய்நா கதிமன் மண் சுக்கிரீஷன் அகி மிதி மெய்
 மெய்நாத்தையுமைய கடல் மயத்தல் அடங்கும் கருடுகில்கள் நாண்
 மெய்நா மண்ணுளகத்தார் உல் மியர்த்து ஓடும் மெய் மிம்மும்
 மெய்யுட மெய்நாசை கிடுமாலான் உடகொண்டமெய் உலகி மெய்யும்
 கண்ணகத்த அடங்கியது.

சுக்கிரீஷனது டயார் முடிக்கம் உருங்கும் வாஸியின்

மெய்யிந் மெய்நு சார்தல்

12. கிதுத்து, உருமி, 'உந்து டயார் எதித்தியல் அடப்பன்' என்ரு
 அமத்தனங்கள் கொட்டி, வாய்மடித்து, அருத்து, அருங்கி கதார்
 புண்டத்து நின்று, உகித்த மசல் புக்கது என்ப; மிகி இடம்
 துமய அங்கி உருங்கி வாஸி கிண் மெய் கொகைக்கணன்.

யொனா

யொர் கெடுக்கொண்டு வந்தால் உண் அழித்து ஒழிப்பென்
என இவ்விதத்தால் யொல் அதட்டி, கால்களைத் தட்டி, உதட்டை மடித்து,
தோள் தட்டி வலிய போருக்கு அழைக்கும் சக்கிரீயனது சூரவாரம்
கிடங்கிந்த மலையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த கிடத்தோன், கிடக்கண்
குழந்தை வாலியின் செவிமடு புதுந்தது.

அப்பொரொயியனைக் கெட்ட வாஸி, உலகமெல்லாம்
நடுங்கிம்படி அடங்காச் சினமுடையவனுய்
சக்கிரீயனோடு யொர் செய்தந்தி ஹைரந்து எழுதல்

13 - 21

யொனா

செவிமடு

13. மாஸ் யெருங் துவரி முடிக்கம், வார் அரி
ஓர்ப்பது செவித்தலத்து என்ன, ஓங்கிய
ஆர்ப்பு ஒலி கெட்டனன்; அமரிமெல் ஒரு
பாங்கல் கிடந்ததை அண்டி பாண்டையான்.

யொனா

பாங்கலில் துயின்றதான் தன்மை உண்டா வாஸி மிகப்பெரிய
மதயானையின் முடிக்கத்தை (கண்) கொடுமை வாய்ந்த அண் சிங்கம்
தன் செவியாந் கெட்டால் போல் கெட்டான்.

செவித்தன்

சூர்ப்

14. உருத்தனன் யொர் எதிர்த்து கிளவுல் உருமமை,
உரைத் தடந் தோன்றின், மனத்தின் எண்ணினன்;
சிரித்தனன்; அவ் ஒலி, திசையின் அப்படித்து
கிரித்தது, அவ் உலகம் ஓர் ஏழாடு ஊழிய.

யொனா

மண்ணையுப் போன்ற பெரிய கொகையுடைய வாஸி தன்
தம்பியாகிய சக்கிரீயன் தன்னையன் எதிர்த்த தன்மையை மன்கில்
எண்ணி சிரித்தான். அது 14 உலகங்கொடியும், திசைகளொடியும்
கடந்து பாய்ந்து ஒருமயடி செய்தது.

15. எழுந்தான், உம் ஹிரைந்து, இதழி ஹழியில்
கொழுந் திரைக்கடல் கிளர்ந்தணைய கொள்ளையான்;
அழுந்தியது அக்கிரி; அருகில் மால் வரை
வழுந்தன், கொள்முடை வசைத்த காற்றிணை.

யொருள்

ஹழிக்கதாவுத்தின் இதழியில் ஓயர் அகைகொழுந்தைய கடல்
யொங்கி மலர் எழுந்தாந் போல் எழுந்தான் வாழி. அய்கொபாது அவனது
பாரம் தாங்காது கிடக்கின்ற மலை நிலத்தார் அழுந்தியது. அவன்
கொள்கரை அசைத்ததும் புயல் எழுபட்ட காற்றில் அருகே உள்ள யாரிய
மலைகள் மலையும் சாய்ந்து வீழ்ந்தன.

16. ஓயாய் வொழித்தன் மயிர்ப்புருத்த, மயம்பொழி;
கயம்பொழி உழியு எழு உட அணையும் கண்ணகத்
தீயொழித்தன், ஹழி; கொவர் நாட்டினும்
புய் வொழித்தன் புதை, உயிர்ப்பு வீழ்க்கொ.

யொருள்

வாழியின் மெணியின் கண் உள்ள மயிர்த்தால்கனிதைய
தீயொழிகள் கொன்றி புறத்தே சிதறின. அவனது ஹழிகளில் கண்ணு
எழும் உணைத்தீயும் கண்ணி கொடுமைய தீத்திரகிச் சிந்தின.
அவனது சிச்சுக்காற்று வெளியுடுதலால் புதைத்திரர் கொவர்கள்
வாழும் வாழ்வகிலும் மெல்லாங்கி பரவின்.

17. கைக்கொடு கைத்தயம் புடைப்பக், காலின்
யொருள் தீக் கயங்கொம், மகச் செருக்கச் சிந்தின;
உக்கண் உடம் இறம்; உலாந்த உய்ப்பும்;
நெக்கண், நொரிந்தன், நின்ம குன்றம.

யொருள்

ஒரு கை கொண்டு மறுகையை வாழி தட்டிய இசையால்
உக்கத்தின் தாங்கி நின்ற காக்கும் கடையுடைய திசை யாண்கை
தம் மதமாயி செருக்கை சிந்தின. கிடைத்தாடுகொம் தம்
வலியுழந்தன். வாழ்வகில் நெக்குழந்தன். மலைகளும் ஞாந்து
யொழியாயின.

18. 'உந்தணன் உந்தணன்' என்ன வாசகம்,
சிந்தி இத்திரி முதல் திசை எட்டும் கெட்டன்;
 சந்திரன் முதலிய தாரைகள் குழாம்
 சிந்தின், மணிமுடிச் சிதரம் திண்டலெ.

பொருள்

உந்தணன், உந்தணன் ண் வாழி கூறிய ரசாரங்கர் கீழ்த்திசை
 முதலிய எட்டுத் திசையெயும் போய் ஒழிந்தது. வாழி பொருட்டு
 கிளர்ந்து எழு, அவன் மணிகள் இழைக்கப்பட்ட முடியாகிய சிதரம்
 யட்டு உராய்ந்ததால், சந்திரன் என்பட நட்சத்திரத் தொகுதிகள்
 யாவும் சிதறி விழுந்தன.

19. வீசின் கரத்தின் மேல் பறிந்த வெய்ய கிணம்,
 கிணைய உழர்நன்; அண்டப் பித்தினைச் சுவர்
 பூசின், வெண்பயிர் பொடித்த வெய் வறறி;
 கூசினன், அந்தணன்; கிணைந்தது உழபடு.

பொருள்

பொருள்

வீசிய கரத்தினால் உழப்பட்ட காமநூல் பறிக்கப்பட்ட
 மயிற்றொகுதிகள் கிணையின் எவ்வழையக்கடந்து விழுந்தன. அவன்
 கிணையின் வெண்ணம் வாய்ந்த மயிர்க்கால்கள் தொழும் தொன்றிய
 தீரவறறிகள் அண்டப்பரப்பின் மதிற் சுவரை பொருந்தித்தடமின், (வாழியை)
 அவனைக் காணா கூற்றினும் கூசினன். மேல் உலகம் நடுங்கியது.

பொருள்

20. கடித்த வாய் உயிற்று உடு கண்கள், கார் விசம்பு
 கடித்த வாய் உழும் உழும் கிணத்தின் சிந்தின்;
 தடித்து விழுண் ணைத் தகர்ந்து சிந்தின்,
 உடித்த தொன் னையத்தின் உயர்து காசு அறா.

பொருள்

பற்களை வாழி கடித்த பொது அவற்றின் கண் எழுந்த
 தீரவறறிகள் மெகத்தின் கண்ணை கார் மெகங்கள் பறப்பரம்
 மொழிய பொது உடுவான் கடித்தொத்தி பொருள் எங்கும் கிணை.
 தொள்களை அணைத்த மட்டில் அதில் கிடுந்து அழிகிய மணிகள்
 மின்னல் போல சிதறி விழுந்தன.

21. நாலமும் நாமநிசைப் புணவும் நாகமும்
 சேமும் குற்றிட, முடிவில் தீக்கும் அக்
 காலமும், தேத்தணன், கடலில் தான் கடை
 சூலமும் தேத்தணன், எவரும் அஞ்சலே.

பொருள்

நிலவலகும் அதன் நான்கு கிணைகளில் சுருதி உள்ள கடல் நீரும்
 நாகர்க்கடும் யாதுக்கும் சேயமாகிய சூரப்பகுதியும் அழியுமடி நேரில்
 அழிக்கும் ஊழிதீதீ போன்றும் தண்ணீர் கட்டையப்பட்ட பாங்குடைய
 தொண்டிய சூலகால நஞ்சைப் போன்றது உலி தொண்டிதான்.

22.

பொருக்கிச் செல்லுதல் வேண்டாம் ண்

வாழியை தாணர மிலக்கிதல்

22. சூயிடைத் தாணர ண்று அமிழ்தின் தொண்டிய
 வேயிடைத் தொண்டி, இடை மிலக்கிணர்;
 வாழிடைப் புறக் உர, வாழி கண்வரும்
 தீயிடைத் தன் நெடுந் கூந்தல் தீகின்றோ.

பொருள்

அப்பொது தாணர ண்று உள்ள அகது உடலான பச்சை
 நெடுந் போன்ற தொண்டித் தொண்டி, வாழியன் வாழிடைத்
 புறக் உர கண்களிலிருந்து பரவும் கொய்தீயினை தன் கூந்தல்
 தீயந்திரம் நீயியல் அகிணத் தடுக்கிட்டாள்.

வாழி, அமர் தடையை நீடுதல்

23. 'மிலக்கலை, மிடு மிடு; மிளித்துளான் உரம்
 கலக்கி, அக்தல் கடைந்து அகது கண்வன்,
 உலக்க இன்னுயிர் குடித்து, ஒல்கு மிளிமின்,
 மலைக்குமயில்' ண், மடந்தை கூடுவாள்.

பொருள்

மிலக்காடு, ண் மிடுவாயாக, மலிய பொருக்கி அகத்தன்
 நெடுந்தை கலக்கல்செய்து, பாடுகடல் கடைந்து அகதம் தொண்டி
 பொன் அமர் இனிய உரை குடித்து மிளிர்ந்து உருவன் மலியிடை வாழ்
 மயில் போன்றவளை ண் தாணரைய தொக்கி வாழி கூடு அமர்
 மிடுவாயாக கூடுவாள்.

‘சுக்கிரீஷன் ஹரிய துணையினைப் பெற்றோ
போடுக்கையெத்தினுள்’ எனத் தாரை கூடுதல்

24. ‘கொற்றவ, நின்றபடுங் குவவுக் கொள் ஹிக்கு
இற்றணன், ஸ்ரீணநாள், ஈடு உண்டு ஏகிணன்;
பெற்றியன் பெருந்திறல்; பெயர்த்தும் போர் செயடுதி
உற்றது, நெடுந்தூண் உடைமையால்’ என்னுள்.

பொருள்

நிவ்ஹிதவயுதைய வேந்தை, (பைகவகிய சுக்கிரீஷன்) நின்றதைய
பெரிய திரண்ட கொள்களில் ஹிணைக்குத் கொண்டு ஹியுதிந்தவகி
உருத்தென்று ஸ்ரீண நாட்களில் இடியாளரிந்தான். (அவ்வாறு
கொற்றவையன் நின்ற ஸ்ரீர்த்துப் போர் செய்துக்கொற்ற) பெற்றாற்றிய
(புதுவாகப்) பெற்றியுமெனன். (அவன்) ஸ்ரீண்டு நின்றதைய நின்றான்
போர் புரிதற்கு ஹிணைமை மிகப் பெரிய துணையினைத் தர
பெற்றதையவகிய ஹிணை கந்தியெய்யாடு’என்று கூறினான் (தாரை).

ஹரி, தன் பெற்றாற்றியை எடுத்துக் கூறித்

கொடுதுதல்

25 - 29

25. ‘ஸ்ரீறு ண் ஸ்ரீறு பெறு இவ் போர் உலகு
ஸ்ரீறு உடன் ஹிணை ண்ஹி கொள் எனத்
கொண்டிணம், கொண்டு அனை தொலையும் ஸ்ரீணின்
சான்று உள்; ஸ்ரீணை தையல் கொடியால்.

பொருள்

தையல், பெறுதல் வகிய ஸ்ரீணை அற்ற உலக யாஅம்
கொடுத்து ண்ஹி பைகவாக ஹிணை அனை யாஅம் ஸ்ரீ
பெறு ஹிணைக்கு கொண்டு அடியும் ஸ்ரீபதற்கு சான்றுகள் உள்
கொடியாக.

26. 'மந்தர நெடுவரை மத்து, வாசுகி
 * அந்தம் இல் கடைகயிடு, அடைகல் ஆழியான்,
 சந்திரன் தூண், எதிர் தருக்கின் வாங்கினர்
 இந்திரன் முதலிய அமரர், ஏனைடியார்.'

பொருள்

மந்தரம் என்ற மலையே மத்து அகழம், வாசுகி என்ற பாம்பு
 கயிறாகவும் சந்திர ஆயுதம் ஊ திருமால் அடைகல்வாகவும், சந்திரன்
 தூணாகவும் அவைய எதிரெதிர நின்ற இருவர்க்கும் அசுரரும் கடைந்தனர்.

27. 'வெயர்வுந ஊக்கையும் மருக்கு இல் பெற்றியார்
 அயர்வுமல் உற்றதை நோக்கி' யான், அது
 'தயிர்' எனக் கடைந்து அவர்க்கு அருத் தந்தது,
 மயில் கியல் சூயில் பெயிர், மறக்கல் ஆவதோ?'

பொருள்

மயில் போன்ற சாயலும் சூயில் போன்ற சூழலும் உள்ளவனோ
 இப்படி தேவ அசுரர் மந்தரமுகையை மந்தாக நகாண்டு கடைய
 கியலாத நிலை கண்டு பான் இடுவன அகண் தயிர் கடைவது போல்
 ணரிதிற கடைந்து தேவருக்கு அளித்த ஊங்கிய பெரும் செயல் மறக்கும்
 தன்மையானதோ.

28. 'ஆற்றலின் அமரரும் ^{அசுரர்} அண்ணர் யாவரும்
 * தோற்றனார்; ஏனைவர் சொல்வந் பாவமிரா?
 கூற்றும் ண் பெயர் சொல்க் குணமும், யார், இனி
 மாற்றவருதி ஆவாந்து, எதிரும் மாண்பினார்?'

பொருள்

பெருமலிமை மிகு தேவர், அசுரர் யாவரும் ண் உலிமைக்கு
 தோற்றனார். ஏனையார் மற்றி கூற்றும் கேண்டுமோ? யமனும் ண்
 பெயர் கூற நடுங்குவார். இனி பக்கவகைக்கு குணவாகி வந்து எண்
 எதிர்த்து திற்கும் ஆற்றல் உடையார் யார் ஊர்?

29. 'புதைதயர் எதிர்தியர் ணினும் யெந்நுடை
ஊதிய உரங்கனும், உரமும், உள்நுதலில்
பாதியும் ணினதால்; மறைப்பது எந்நுடை?
நீ துயர் புதி' ண், நின்னு கூறினன்.

யொருள்

அறிவு இல்லாதவர் ண் எதிர்த்து உரமும் அவர் யெந்நுள்ள
யெந்நு கைமும், உரம், மயம், மனவலிமை ண்நுநுநுநு கிரியாதியும்
ண்நு ண்நுநு உரமும். அதனால் ண்நுநு ண்நு மறைத்தால் எப்படி?
நீ உருந்தாடுத ண்நு தாறாடுத கூறினன்.

'சுகந்திரியனுக்குத் துணையாக கிராமன் என்பவன்
நின்னைக் கொல்வதற்கு யாநுடடு வந்துள்ளான்'

ண்நு தாறாடு கூறினன்

30. ண்நுநு கைமும், 'அரசு, "ஆயுதந்தி
ண் உயிர் நட்பு ண்நுநு கிராமன் ண்நுநு
உன் உயிர் கொடுவதற்கு உன் வந்தான்" ண்நு
துணைய ண்நுநு கொல்வதற்கு' ண்நுநு.

யொருள்

அம்மாதிரியாக கைம தாறாடு அரசு கிராமன் ண்நுநு
அச்சுகந்திரியனுக்கு இவ்வு உயிர் ண்நுநு யாநுநு உன் உயிரை
கொல்வதற்காக அவனுடன் வந்துள்ளான் ண்நு வந்திருக்கிய ண்நுநு
கிராமன் கொல்வதற்கு ண்நுநு.

வாழி, கிராமனுடைய நட்புண்புகளை வெடுத்துரைத்து

தாறாடுந் கூறின மருத்தல்

31 - 36

31. 'உறுத்த உன் கிருவினைக்கு. உறுது காண்கிலாது
அறுத்தது அவர் உறுதிக்கு அருத்தின் ஆறு ண்நுநு
கிறுத்தவந்தி, இயல்பு அவ் இயல்பு ண்நு செய்தாய்?
பெறுத்தனை, பாடி! உன் வண்பையால்' ண்நுநு.

யாருள்

உருந்தி புரிந்த உலிய இருவினைகளுக்கு அழிவை செய்யும்
உழியைக் காணுது உருந்தும் உயிர்களுக்கு அழை உய்யும் யாருட
அறத்தின் நெறிமுறை யாழம் உழி உகுத்துக் கொடுத்த ராமனுக்கு
தகுதியற்ற மொழிகளைக் கூறி எத்தகைய தீய்ச் செய்தாய் வண்
தன்மைக் கொடுந் பதமை புரிந்தனை.

32. 'இனையுயர் குறாக்குறும் இவ்வுறாடு இது
வருமையோ? இங்கு இதில் வருவது என்னொலோ?
அனையின் நின்ற உயர் அறிக்கும் அறுபைத்
தருமமும் தவிர்த்துமொ தன்னித தான் அனோ?'

யாருள்

என் உயிரை கவர ராமன் உருவள்ளான் என்ற இருநிலை
அவனின் கிழமை, மருமை ஆகிய மறப்புகளின் பயன்களை சீர்தூக்கும்,
அறவாதகிய ராமனுக்கு வருமை தருமா? இப்பயிற்செயலால் அன்
இங்கு வரும ஊழியந்தான் என்ன? உயர் யாழம் காக்கும் இப்பற்ற
அறங்குறள் இப்படி தன்னிததானை அழித்துக் கொள்ளுமோ?

33. 'ஏற்ற வர் உலகு எலாம் எவகி, என்மறவர்
மாற்றவர் ஏய, மற்று, அவள்தன் மைந்தனுக்கு
அற்ற அடும் உணகயால் அளித்த ஐயனைப்
பொற்றலை; இன்ன புகல்தற் பாசிலையோ?'

யாருள்

தான் வற்ற வாரிய உலகு யாழம் தன்னை பெற்ற தாய்க்கி
மாறும் மாற்றந்தாய் ஏயலால் அன் மகனுக்கு வருமகிழ்ச்சுடன்
கொடுத்தனரிய வாரியான் ஆகிய ராமன் செயலை புகழ்ந்து
பொற்றதனாய் அதை இத்தகைய மொழிகளை நீ கூறல் ஆகுமோ?

34. 'நின்ற வர் உலகு எலாம் நெருக்கி நெரினும்,
எண்ணி வந்திசையலால், மிறிது வேண்டுமோ?
தன் துணை இருவரும் தன்னில் கலந்து கிரான்
புன் கொழில் குறங்கொடு புணரும் நடப்பன?

இது

யொருள்

தனக்கு ஓய்பாக ஓவறு எவறையும வயடுத ராமன் நினை
வெற்றின யார் உலகு யாவும் ஒன்றாக கூடி எதிர்த்தாவும் தன்
எவற்றினைய தரும் இல்கையென்றி ஓவறு ஒன்றைக் கொள்வானோ?
புண்மையான (இழிய) செயல் மிகு சூரநகொடு யொடுந்தும்
நட்பினைபுடையவன் கூறலோ?

35. 'தம்பியர் அல்லது தனக்கு ஓவறு உயிர்
இம்பரின் இவது' என ண்ணினி ஓய்ந்தவன்
எம்பியும் யானும் உற்று எதிர்த்த யாரினில்
அம்பு இடை தொடுக்குமா, அருளின் ஆழியான்?'

யொருள்

தம்பியரையன்றி இவ்வுலகில் தனக்கென ஓவறு ஓர் உயிர் இல்கை
என்று நினைத்து நடப்பவனும் தடுகனைக்கு நிலைக்களமாகிய கடல்
போன்றவனும் ஆகிய ராமன் என் தம்பி ஆகிய சுக்கிரியனும் நானும்
எதிர்த்து நின்று யாரிடம் போது தான் இடையே வந்து அம்பினை
எய்வானோ?

36. 'இருத்தி, நீ, இறை, இவன்; இமைப்பு கில் காணியில்
உருத்தவன் உயிர் குடித்து, உடன் உந்தாரையும
கருத்து அழிந்து எய்துவன்; கலங்கல்' என்றணன்;
விநரக்குழல், மின், உரை விளம்ப அஞ்சினர்.

யொருள்

வாக்கை.

நீ சிறிது நேரம் கிங்கு கிடுப்பாயாக கண் இமைக்கும்
நேரத்தே யொடுக்கு வந்த சுக்கிரியன் உயிர் படுகி, அவனுக்கு தனையாக
உடன் வந்தவர்களுடும் அழிந்து மீளவன். கலங்காதே.
அதனைக்கொட்ட மணம் வீசும் கூந்தல் உடைய தாரைமேலும் கூடந்
அஞ்சினர்.

யோர் உடையுமிந்த வாலி ஓடு இன்றின்

புறத்தே வந்து தோன்றுதல்

உலகே ஓடு வலி

37. ஓலகேச ஓடு உடையு உயர்வெய்ய ஓங்கல் உயர்
எல்கைக்கும் அய்யால் இவர்கின்ற கிண்புறமும்
மணம் கிரியின் தலை வந்தணன் வாலி, கிடுபால்
தொல்கை கிரியின் தலை தோன்றிய நாயிறு என்ன.

யொடுநீ

வாஸி ஹைரந்து யோர் செய்ய ஹிதம்மி ஹான் உலக எஸ்கிங்கம்
அய்யாஸ் கிளாந்து ஒங்கிய தோந் அகிய மகி கிண்டம் தொண்டஹை
கீழ் கிசை தோந்நிய சூரியனை யோஸ் ஹை மகி மகியயின் யோஸ்
ஹந்து தோந்நியனை.

வாஸியின் ஹைத் தோந்நியம்

38. நிண்டுன், எதிர் யாஹும் நெஞ்சு நடுங்கி அந்தத்
தன் தோந்நியயால் தனிமால் ஹை சிஹும் ஹை,
கூர்நாடு ஹந்து ஹைநன் ; தோந் அஹைத் துமித்த
ஹை துணியைத் தோந்நிய மா நடுங்கிங்கம் ஹை.

யொடுநீ

தன் தோந் ஹைமயால் ஒப்பந்ந மகி யோந்ந வாஸி
தொண்டம் மகி இணியன் துமித்துக் காட்டய துணிய் இடுந்து தோந்நிய
யைஹை ஹைந்த சிங்கம் யோஸ், மகியயின் மகி ஹந்து யாஹும் ஹந்து
நடுங்கும்படி நிண்டுன்.

வாஸி, சுக்கிரீஹை எதிர்ப்பாட்டு ஆரஹாதித்தல்

39. சுக்கிரீஹை மஹைஹைத் தோந்நியனை; தாஹும் சுக்கிரீஹை;
தோந்நியஹை ஹைந்து ஹை ஏஹை ஹைந்து ஹைந்து;
யோந்நியஹை ஹை ஹை, யோந்நியஹை மகி
காந்நியஹை அஹை நியம் தாஹை கஹை இது ஹை.

யொடுநீ

யோர் முக்கம் செய்யும் துண்டியாகிய சுக்கிரீஹை சிஹந்து
தோந்நியனை. தாஹும் யோந்நியஹை செய்தான். ஹைந்து நடுங்கிய
மகித்திற் இடுந்து யோந்நியஹை ஹைந்து. மகிந்துஹை நிண்ட மகியை
யோந்நிய திடுபால் ஹைத் தாஹை சிஹந்து யோந்நிய ஹைத் யாதம் யோஸ் யோர்
ஹை ஹைத் துண்கிள் அகப்பட துடிந்துத் தொண்டது.

வாஸி சுக்கிரீஹை யோந்நியத் தோந்நியத்தைக் கண்டு
ஹைந்து இராமன், அதனை இலக்கிஹைக்குக் காட்டிக்

கூடுதல்

40. அஹை, இராமஹை, அஹைத் துண்டிக்கு 'ஹை,
x. ஹைஹை ஹைதோந்நிய; தாஹைத் துஹை நிந்து,
ஹைஹை, ஹைமகி, எக்காஹை எக்காஹை ஹைந்து
ஹைஹை ஹைந்து ஹை இஹை மஹை?' ஹை.

பொருள்

ராமன் அப்படியை தம்மியாகிய கிவக்தினை நொக்கி ஐயனை நன்றாக கூர்ந்து நொக்குவாயாக அசரமும் தெயுமம் ஓடியும் கிடுக்கமும் எந்தக்கமும், எம்மெகம், எக்காற்றும் மெய்தம் மிதி எவ் னுழிதீர் கிவ்வெகம் கிவ்வாறெயின் கெணியை தனித்தனியே ஒத்து நொன்றமல்லன்.

‘சுககிரீமனது ஒவ்வாசு செயல் நிறைந்து உணர்வியுந்தென்’

என கிவக்தினை கூறுதல்

41. உள்ளம்கி கிளைவான் பகர்வான்: “கிவன் தம்முள் வாழ்நான் நொன்றாக நொடுங் கூற்றுவனை நொன்றாந்தான்; திரங்கின் உள்ளம்கி உறு பொர் செய ண்ணினன், ண்ணும் இன்னல் உன்றதின் உன்ற, உணர்வற்றிவன் ண்ணும்” என்றான்.

பொருள்

உள்ளல் சுகிய ராமனுக்கு கிளைவனாகிய கிவக்தினை கூறுவான், “கிவன் தன் தமையனது வாழ்நான் கவர்த்து நொன்றதந்தான் நொடும மிதி கூற்றுவனை தன்னையன் அழைத்து வந்தவரானான். பரமம் கிவக்தினை திரங்கினது பொர்த்தொழியை செய்ய ண்ணினன், ண்பதால் ஏற்படும் பெரும் துயர் என் மண்கில் எதத்ததால் ண்ணும் உணரும் உணர்வற்றி கவக்தினை நொன்றான்” என்றான்.

42. சிறந்து மண்ணும் பகர்வான், “அந்நிதது அருங்கத் திரங்கு செய்வார்க்கிதம் திரங்கல் ண்ணினது அன்றல்; மாந்நிதன் ண்ணத் தம்முனை நொல்லிய வந்து நின்றன், வேந்நிதர்கள் திரங்கு கிவன் தந்தம் என்? ஓர்!” என்றான்.

பொருள்

மணம் தாங்காது கெழும் கூடுத்தொடங்கும் கிவக்தினை, “பெருவிரண் (ராமனைப் பார்த்து) அந்நிதது கிவக்தினை பரம தீசெயலை செய்வார்க்கி நவ்நதல் நன்மை தராது. பண்கவன் ண்ண தன் தமையனியை நொன்ற வந்து கிவன் மாந்நிதருக்கு உந்நிதராது எந்ததமம்” ண்ண கிவக்தினை.

43. 'அத்தா! இது ககள்' ண் ஆரியன் கூறுவான்: 'இய
மித்து ஆய ஹங்கின் ஒழுக்கினைப் பேசல் ஆகலமா?
எத்தாயர் உயிற்றினும் மின் மிமந்தாரிகள் எல்லாம்
ஒத்தால், பரதன் யாநிது உத்தமன் ஆவது உண்டோ?'

யானே

ஐயனை இதனை ககள் ண் நாமன் இலக்குவனை குநாக், கி,
கூறுவான், மயங்கிக் கிரியும் இவ்விவங்காகிய சீரங்கின் நடைமுறையை
ஒழுக்கலாநிறைவு பேசல் முறையா? எத்தகைய தாயர் உயிற்றும்
மிமந்தவநாயினும் மின்னை மிமந்த தயெயர் யாவும் இணங்கி நடப்பின்
பரதன் நம்முடையதனால் மிக உயர்வானவன் ண் உலகத்தவனால்
பேற்றப்பட வியலுமோ?

44. 'ஹந்தாங்கி ஏவற்பு அண்ண, இவங்கி ஸ்தில் குநா! "வயம்மை
உம்தூர் சிவா, அல்லவர பஸர்" என்பது உண்மை;
ஸந்தூர் உழைப்பென்ற பயன் பெறும் பெற்றி அல்லால்,
"அந்தூர் நண்ப" என்றவனுக்கு ஆதிநர் ஆர் ககால்?' என்றான்.

யானே

விந் பதையைத் தாங்கி நிதும் மலை யானை மாப்புடையவனை
ஹம்மை பண்பாகிய நன் ஒழுக்கத்தை கடைபிடித்து ஒழுக்கவர் மிகச்சிறந்த
ஹம்மைக்கு மாடுத நடப்பவர பஸர் என்பதை உண்மை. நண்பராக
கிடைக்கப் பெற்றவரிடம் பயனைப் பெற்றுக் ககாந்வுகளை விட்டு ஒடு
கூற்றும் அல்லாதவர் என்னு ககாண்டு யுக தகி உடையவர் யார்
லோர்? ண் நாமன் இலக்குவனை குநாக் கி கூறுவான்.

உலாவி சுக்கிரீவர் இருவரும் பெருங்கிய வானினர்

45. ஹந்த திரலோர், கிவை அண்ண விளையும் கவலை,
தேரில் திரிவான் மகன், கிந்திரன் சகம்பல், என்ரு இய
பாரில் திரியும் பண்பால் உரை அண்ண பண்பார்,
கிரித் திசையானே கிரண்டு ண், கூட மறந்த.

யாழை

வீரம், போர்த்தினி மகி ராமமும் கிண்கிணியும் உரை
செய்து கொண்டுநின்றபோது கோரில் பவனிவரும் சூரிய புதல்வன்
சுத்சிவியும் இத்தினி தாமதன் வானியும் கிண்கிணியில் திரியும் பணி
பயர்ந்த மலையினியை போன்ற வநி உணமை மக்த திசையாணிகள்
கிரண்டு மொத்தினை யோல் மொதினார்.

இருவரும் சாரி திரிதல்

46. தோளோடு தோள் ஒத்தனார்; கோள் அரிந் கொந்நி உல் ருது
தோளோடு வன்து தோள் ருதிர் உந்நிந்நொயும் ஒத்தார்;
நின்று, திரிந்தார் நெடுஞ்சாரி; நியம் திரிந்த,
உன் தோள் சூயவன் திரி மடகலத்து ஆழி எண்ண.

யாழை

வானியும் சுத்சிவியும் மலையினியும் மலையினியும் யாழைநினார். உயர்
கொல்ல உல்ல உயிய ஆண் சிங்கம் தோளோடு தோள் ருதிர்
யாழைந் யோல் யாழைநினார். தோளோடு நியையாக நின்று மின்
நாங்கம் சுத்சிவியும் திரிந்தும் யாழைநினார். இவரின் யோளால் நியமன்து
சூயவன் மடகலம் உண்தந் யாழைந் சிங்கமும் சிங்கம்
யோளானது.

இருவரும் தாக்கிய யாழைதலால் தீ எழும் கொந்நியம்

47. தோளோடு தோள் தேய்த்தவன், தோல் நியம் தாங்கல் ஆங்குத்
தோளோடு தோள் தேய்த்தவன், தந்த தழை மிவங்கல்
யாழைந் மின் தோளோல் நெடு வானின் ஒழை;
தோளோடு தோள் உந்நிந்நொ ஒத்து, அடர்ந்தார், கொதித்தார்.

யாழை

தம் தோளால் தோளினினை தேய்த்தல் கருணமாகவும்
தோன்மையான நியம் தாங்க கியவாத ஆங்குல் உள்ள காணினால்
காணத் தேய்த்தலாயும் தோளோடு தோள் தோள் மின்னல் யோல்
வானின்து பவனிய தோள்கள் கிரண்டு தவந் மொதிந்நொயல் தம்
ஆற்றலால் அவர்கள் இருவரும் சிவமாக மொதினார். கொதியு அடைந்தனார்.

அவ்விருவரும் சுந்தோய சுந்தரை யொத்துத்

தோன்றுதல்

48. துந்தோய் ஊழி மிக்கவா, தம் ஒடுநாய் உயிற்றின்
வந்தோர், மடமங்கை யாடுட்டு மலுக்கயுந்நோர்;
சிந்து ஓடு அரி னேகண் திலோத்தம காதல் சென்ற
சுந்தோய சுந்தய வயர்த் தொல்கையினுடும் ஒத்தார்.

யாடுள்

தம் தோய் ஊழிமையால் மெம்பட்டவரும் தம் ஒடுநாய்
உயிற்று மறந்தவர்களுந் தோண்டி மறந்த காரணமாக யார்
புரிந்தவர்களுடைய வாழி, சுக்கிரீஷன் அகிய இருவரும் சிவபிசு செவ்வாரியார்
சுரிமடு கண் ஊர் திலோத்தம என்ன தெய்வம் பிது தொண்ட
காதலால் தவிர்ப்பைய செருக்குந்நு கண்ட செய்த சுந்தன், உபசுந்தன்
எனும் வயடுடைய பறைய அசுரர் இருவரையும் போற்றுவார்கள் ஆயினர்.

இருவரும் செய்த வடும் யார்

49. தவ் ஒன்றிண்டு ஒன்று மலுக்கயும், காலை மெடுத்
தீயல் ஒன்றிண்டு ஒன்று அமர் செய்வும், கீழ்மம் ஒன்பது
உடல் தொண்டு கிரண்டாகி உடம்பும், கண்டலாதம்;
மிடல் கிங்கி கிவர் வந்தொழிந்தி ஒப்பரை தெரு காணும்.

யாடுள்

தவ் ஒன்றிண்டு ஒன்று யார் புரியும், மெடு மலு ஒன்றிண்டு
ஒன்று யார் புரியும் சிந்தும் எனும் தெய்வம் கண்ட ஈடுதெய்வ
தொண்டு எதிர் நின்று யார் செய்வும் போன்று வாழி - சுக்கிரீஷன்
யார் நிதழ்ச்சிக்கு உண்மையாக தெரு தெனையும் காணும்.

இருவரது கடும் யோதரக் காண அஞ்சித் தெவர்கள்

ஓடி மறைதல்

50. உகாங்கனின் நாயகர் வந்தான் உயிர்ந்த தீயால்,
முகங்கள் எரிந்தன; வந்தும் எரிந்த; கித்தின்
நாகங்கள் நடுங்கின; நாணிலும் குலைந்த;
மாகங்களை நண்ணிய மண்ணைப் போய் மறைந்தார்.

யொனா

இரங்கினதே தலைவர்களாகிய சிக்கிரீவனினதும் அலியினதும்
வெண்மயிற் அழி லாநிந்த தீயால் கார்புகம் தீயந்தன். மலைகள்
நரிந்து சாப்பராபின். திசையாசின்கள் அஞ்சி நடுங்கின. மிகமுண்(வான்)
செவர்கள் ஓடி மறைந்தனர்.

இருவரும் வானிலும் மண்ணிலும் தொடர்ந்து

ஓடிய யொனதல்

51. 'அன் லெனினரோ? நெடு வந்தென் முகட்டினரோ?
மன் லெனினரோ? புற மாதிர லீதியாரோ?
கன் லெனினரோ?' ண யாவும் காண் நின்றோ,
புண்டிஸ் இரத்தம் யொழப்பக் கடிப்பார், புண்டப்பார்.

யொனா

இருவரும் வானத்தின் மல் உளரோ, நெடிய மலை உச்சியில்
உளரோ, புறத்தே உள திசைகளின் ஸ்கையில் உளரோ, கண்களில்
உளரோ ண யாவும் அயக்கெம்படி வாழி, சிக்கிரீவன் ஆகிய
இருவரும் உடலில் புண்டபடு அதன் பிது இருதி சிந்தும்படி கடித்தும்
குத்துவதுமானார்கள்.

அவ்விருவரது யார் முடிக்கவும் குத்துதலின் ஓசையும்

52. ஸ்த் ஒத்து உன் ஆம், திசை வடவாடு இரண்டும் முட்டும்
ஆழிக் கிளர் ஆர்கலிக்கு ஐயம்மடங்கி, ஆர்ப்பின் ஓசை;
பாழித்தடந் குதாரினும் மாம்பினும் கைகள் பாய,
ஊழிக் கிளர் கார் உடும் ஒத்தது, குத்தும் ஓதை.

யொனா

ஊ கல்கனம் ஒத்து ஒன்றாகியதும் எட்டும் இரண்டுமாகிய
பத்து திசைகளிலும் நெடுங்கி பறவியதும் ஆகிய வடுங்கடலிந் ஒலிக்கும்
ஆரவாரத்தினை உட ஐந்து மடங்கி பிக்கு ஒலிய்பதாயிடுங்கு, அவர்களின்
ஆரவாரிக்கும் ஓசை. மண்ணையான தோள், மாம்பில் கைகள்
உள்ள அடுத்துமானது குத்துவதால் ஏற்படும் ஓசை யுக லுடிவல்
கடுமையின்கள் கிடிக்கும் கிடி முடிக்கத்தை யொன்று தோண்டியது.

ஒருவரைவொருவர் கடித்தலாந் யொடித்த இரத்தம்
விண்டின்களியும் மெகத்தியும் படிந்த கொந்நம்

53. வெவ்வாய் எயிந்நில் மிடல் வீரர் கடியப் பிச்சென்று
 அவ்வாய் எழு சூரி அது, ஆசைகள் தொடும் வீச,
 எவ்வாயும் எழுந்த கொழுஞ்சுப் பிண்கள் யாஅம்
 செவ்வாயை நிகர்த்தன; செக்கரை ஒத்த, மெகம்.

யொருள்

மண்ணம் மிதி வயி வீரர் இருவரும் மெகம் பாயந்து சென்று தம்
 வாயில் ஊ வெவ்வாய்ப்பாண பற்களால் கடித்ததால் யொடிக்கி யாயும்
 உதிரும் திசைகொழும் தெரித்தவால் எல்லா பக்கத்தையும் கொன்றிய
 செழித்த ஓளிவீசும் நடத்திரங்கள் யாஅம் செவ்வாய் எனும் கொள்கை
 போல் ஆயின.

வாழியின் கொள்கையும் சுக்கிரீணின் மாப்பும் தகாதல்

54. வெந்த ஊ கிடும்புடை ரெடுந் கூடங்கள் வீழ்ப்பச்
 சிந்தி எங்கணும் சிதழுவபால், யொழி தெழிய,
 சிந்திரண்டகன் புயங்கனும், அணிசெய் உரனும்,
 சந்த ஊ ரெடுந் தடக்கைகள் தாக்கலின் தகர்வ.

யொருள்

காய்ந்த ஊய கிடும்பின் ஊய் சுவம்பி கொண்டு அடிக்க
 அதனின்றும் தீயொழிகள் சிந்திச் சிதழுவ வால் தீயொழிகள்
 பறக்க சிந்திரன் புதல்வன் ஆகிய வாழியின் கொள்கையும் சூரிய
 புதல்வனாகிய சுக்கிரீணின் மாப்பும் அழகிய ஊய நீண்ட கைகள்
 தாக்குவதால் சிதைவுறுவனாயின.

இருவரும் செய்த யொர்ச் செயல்கள்

55 - 59

55. உரத்தினல் மெத்து உந்துவர், பாதம் குட்டு உதையார்;
 கரத்தினல் மெத்து ஸ்ரீவார்; கடிப்பார்; நின்றி அடிப்பார்;
 மரத்தினல் அடித்து உரப்புவார்; யொருய் கணம் வாங்கிச்
 சித்தின் ஊய், எழிந்து உருக்குவர்; தெழியார்; தீ அழியார்.

ய்யானோர்

மார்மினல் தாங்கி ருத்து எறிவர், கால்களினல் உதைத்து
தள்ளுவர், கைகளால் வெகுவாக வீசி எறிவர், கால்களால் உதைத்து
தள்ளுவர், கடியார், குநர் பின்னு டொங்குவர், அதட்டி மரங்கொடுந்
தடியார், மலைகளிற் றெயர்த்து ருத்து தலைமீன் மலர் வீசி துண்டிடுக்தி
வீசி அதனோர், கீழ்ப்பாதி படுக்க சினந்து குநாக்குவர்.

56. எடுப்பார் புறம் உற்று ஒருவரை ஒருவர் உடடு எறிவர்;
கொடுப்பார் வந்து உறம்; சூத்துவர் கைத்தவம் குளியல்;
கடுமெனில் வடுவ் கறங்கு ணைச் சாரிதை மிறங்கத்
தடுப்பார்; மன்னுவார், ஒன்றுவர், தடுவுவர், விடுவர்.

ய்யானோர்

ஒருவரையொருவர் கிறகப் பிடித்து உயரத் தூக்கி வீசி எறிவர்.
எறியப்பட்டவர் வந்ததும் மார்பைக் கொடுத்து எறிப்பார். கைகள்
உள்ளே பதியும்படி சூத்துவர். உறையுடன் சீழையும் காட்டுபு
பொல சுழன்று அங்குத்துக்களைத் தடுப்பார். கிடுவகம் மண்
எடுவர். கிறகத் தடுவுவர் மண் கீழே விடுவர்.

57. வாலினல் உறம் வரிந்தனர், நெரிந்து உக வலியார்
காலினல் நெடும கால்மணித்து உடங்குவர்; கழல்வர்;
கெல்லால் அடி எறிந்தனர், உறம் வலி உசிரால்,
தொலின் அர் உடல், நெடுவரை குழை ணைத் தொகையார்.

ய்யானோர்

வாலினல் மார்பை கிறக மணித்தவராக நெரித்து சினதயும்படி
கிடுப்பார். காலினல் பின்ட காலினை மனைத்து வடுத்துவர். பிடியில்
கிடுந்து கழன்று வளையப்படுவர். வெற்படை பொன்ற சுடரிய நகத்தால்
வலிய தொலால் துடப்பட்ட உடம்பினை மலைமீன் உள்ள கைக ணை
ண்ணையடி கிழித்து துளியார்.

58. மண்ணகத்தன் மலைகளும், மரங்களும், மற்றும்
கண்ணகத்தினில் தொன்றிய யாணையும், கையால்,
ண்ணகப் பறித்து எறிதலின், எம்மலின், கிறம்;
கண்ணகத்தினை மறைத்தன்; மறிதல் வீடுந்த.

யொருள்

மண்ணிற் கொன்றிய மலைகளும் மரங்களும் கண்ணெதிர்ப்பட்ட
சகல யொருளும் தம் மணவியால் கைகளாந் வயாந்தது எடுத்து வீலாவும்
புலத்து தாக்குவதாவும் அழிந்தனவாக விண்ணிடையே மறைந்தன.
அலை மிக கடலில் வீழ்ந்தன.

59. லெருவீச் சாயந்தனார், விண்ணவார்; லெரு என்னை விளம்பல்?
லெருவாங்கி அண்டு அமர் லெருவும் கொந்திலார்; உண்டு
லெருவும் தெயுத்தலின், செங்கணல் மண்ணடியிர் செல்ல,
முரியல் காணியை எவரந்தன ண் லெருவார்.

யொருள்

யாவரும் லெருவருகெதொருவர் போரில் கொழிந்து பின் அடையவிலை.
கொயம் கொண்டு பண்புநம் தெயுத்து உடுத்துவதால் மயிர்க்கணல்
முழுதும் சொந்தீத்கிணர் மணியுட லொருந்த புட்கார் நிரம்பிய காட்டிலே
தீய்புருதி எரிந்தாற்போல இவ்வுரும் போர் செய்தனார். லெருவும் அஞ்சி
ஓடினார். இனி கூடுதல்க்கு லெரு யாது உளது.

வாஸி, சுக்கிரீவனைத் தாக்கி உருத்துநல்

60. அன்ன தன்மையார் அருடலின் அமர்புரி யொருதின்,
வல் ரெருந் தம் திரள் புயந்து அடுத்திற் லாஸி,
லொன்ன தம்புயைத் தம்புயை அரி ததாலைத் தென்னக்
தொன் நகங்கனின், கரங்கனின் லெருந்து உக மலைந்தான்.

யொருள்

அத்தன்மையராண் அருவரும் வலுமலிமையுடன் போர் செய்யும்
போது வலிய நீண்ட வலு கொன்றியும் தொல்வூம் வலிமையுந்
உடைய வாலி என்பான் சுக்கிரீவனுக்கிய தம்புயை யானையை சிங்கம்
அழிய்பது போல் வலிய நகம், கையால் நிகு லெருந்து விடும்படி
தாக்கி உருத்தினான்.

வாஸியால் தாக்கப்பட்டி உருந்திய சுக்கிரீவன்,

இராமனையடைந்து அவன் பணித்தவாறு

அடையாள மாலை மினைந்து சென்று யொருதல்

61. மலைத்த போது இணந்து, இவ்விசை, கியன்மாட்டு அணுகி
உலைந்த சிந்தையோடு உணங்கிணன், உணங்கிட, 'உள்ளம்
லெருந்திலல்; உமை வெற்றுவை தெரிந்திலம்; தொழற்பு
மினைந்து செனக்' ண் லெருத்தனன்; எதிர்த்தனன் மீட்டும்.

பொருள்

வாணி தாக்கியபொது துரிய மூரணகிய சக்கிரீவன் மிக உருந்தி
ராமன் உண் குடுத்துக்கு பொய் நடுங்கிய மணத்தொடு வாட்டம்
உருங்குக இருக்க, இராமன், நீ மணம் நடுங்காத உருந்தாத
உருங்குகிறதும் ஐயுபாடின தெரிந்து தென்ற இயலாது உள்ளான்.
நீ சொல்லுபுனைச்சு சூழ செல்வாயாக என்ருன். சக்கிரீவன் மீ
பொர் செல்வானபின்.

சக்கிரீவன் வாஸியைத் தாக்குதல்

62. தயங்கி தாரணை நிறை தொடுத்து அணிந்தன பொய்,
உயங்கி சென்னியன், உயப்புலி வானம் ஏற்றி
* உயங்கும் அர்ப்பினன், ஒல்கை உந்து, அடுதில் வாஸி
பயம் கொள் புடைத்து, எற்றினன் ; குத்தினன், மலகால்.

பொருள்

உண்மீன்கள் மாஸியாகத் தொடுத்து அணியப்பட்டது பொய்
அங்கு குறுகியபுறைய சக்கிரீவன் உண்மையான புலியும் மெத்திழை
உய்வு இரையுமர் அந்நியப்படுப்படி அந்நாடும் செல்தனாக உணர்ந்து
உந்து அழிக்க உய்வு அற்றல் புடைத்த வாஸி அங்கு தொன்றம்படி
அற்றத்து தாக்கினன். மலகால் குத்தினன்.

வாஸி சக்கிரீவனை உயிர்த்தனத்தில் புடைத்து உதைத்தல்

- * 63. அயிர்த்த சிந்தையர், அங்கன் குறுகியந்து அங்கு
* உயிர்த்து இநாக்கினர் ; சிந்தைதாடு சிந்தைகையாய்,
* உயிர்த்த கையெழுத்து, அன்றும், கதிர்மகள் மயங்கி,
* உயிர்த் தயைந்தொடும் புடைத்தனன் ; அடித்தனன் ; உதைத்தனன்.

பொருள்

சந்தைகமுந் மணத்தினன் அகிய வாஸி யணும் நெங்கம்
நடுங்குபடி கொடுத்த குறங்கி, மண்குள் இகழ்ந்து குறுகியது
துரியன் மகனாகிய சக்கிரீவனை உணர்வு அற்று சொல்லுபடி அணின்
உயர் நிலையாகிய அங்கங்கள் குறுகியம் உயிய தன் கரு, கால்
உணர்வு மேல் அடித்தான் ; உதைத்தான்.

வாஸியினால் நெடுங்கயம்பட்டுக் கலங்கிய சுக்கிரீஷன்
இராமணிடுக்கின்ற திணைநாக்கி உழித்தல்

64. கக்கினான் உயர், உயிர்ப்பொடும்; வணிகரின், கண்ணின்
 உகந்து, ஆங்கு எவையையொடு உதிருத்தின் இதம்;
 திங்கி நொக்கினான், செங்கதிரோன் மகன்; செடுக்கிய
 புகி, மீக்கொடு நெடுங்கினான், இந்திரன் புகுதல்வன்.

பொருள்

சிவந்த கதிர்களை உடைய சூரியனின் புதல்வன் சுக்கிரீஷன்
 வயகுச்சுமன் உயிரைக் ககிதான். அவனது காத, கண்ணிலிருந்து
 கீயபலத்தான் இருந்த மொளையப் பறவையது. முன் எதிர்க்கும் ஆற்றல்
 அந்நவதை இராமன் இருக்கிற திணையைப் பாதித்தான். இந்திரன்
 மூரணகிய வாஸி செடுக்குந்ரு சுக்கிரீஷன் மீது பாய்ந்து அவனைத் தூக்கி
 நெடுக்கி உடுத்தினான்.

வாஸி சுக்கிரீஷனை நிலத்தில் மொதுதற்குப் பற்றி
மெல்ல தூக்கியபொழுது இராமன் வாஸியின் மலர்
அம்பு செயுத்ததல்

65. 'எடுத்துப் பாரிடை மெல்லுமன், பற்றி' என்று இளவல்
 கடுத்தலுக்கிறும், கடுத்திறும், தன் இருகரங்கள்
 மடுத்து, மீக்கொண்ட வாஸியை, மொல் ஒன்று வாங்கித்
 தொடுத்து, நாளொடு மொன் உறுத்து, இராகமன் துரந்தான்.

பொருள்

இவனை தூக்கி எடுத்து தையலில் மொதுதலுமன் என்று எண்ணி
 தமது சுக்கிரீஷனை இடை, கடுத்து இரண்டையும் தன் இரு கரம் செலுத்தி
 உயர்த்துக்கிய வாஸி மீது இராமனின் ஓர் அம்பு எடுத்து அவ் உகைத்து
 நாண் ஏற்றி மறைந்து செயுத்தனான்.

இராமபாணம் வாஸியின் மார்பை எளிதில் துளைத்தல்

~~66. காடும் வாள் சுவைக் கதலியின் கணியினைக் கழியச்
 செரும் ஊசியிற் சென்றது - நின்றது என் செய் ?
 நீரும், நீர்க்கு நெடியும், ஊர் காட்டும், கிழ நிமிர்ந்த
 பாடும் சார் மலி படைத்தான் உரத்தை அப்பகழி.~~

66. காடும் வாள் சுவைக் கதலியின் கணியினைக் கழியச்
 செரும் ஊசியிற் சென்றது - நின்றது என் செய் ?
 நீரும், நீர்க்கு நெடியும், ஊர் காட்டும், கிழ நிமிர்ந்த
 பாடும் சார் மலி படைத்தான் உரத்தை அப்பகழி.

பொருள்

அவ் அப்பாண்டி நீரும் நீரைத் தொற்றுவித்த ரெந்நயம்
உலிய துண்டியுடைய காந்தும், கீழ் பரவி னா நிலமும் ஆகிய நற்றுதங்கள்
சொந்த வயி உலிமை உடைய வாழியின் மார்பை வாழியின் கையினை
ஊசி சென்று சோத்து போல் சென்று தைத்தது.

வாழி கலங்கி விழுதல்

67. அலங்கு கோள் உலி அழித்த தன் துண்டிய அருளான்,
உயர்கொள் பாரிடை நற்றுமன் உற்ற போர் வாழி,
கலங்கி, உல்கினைத் தன் கிராந்து ஸிவறக் கடைக்கால்
விவங்கல் மெருமல் கோர் பறிந்தாரென், ஊழந்தான்.

பொருள்

அலங்குகின்ற கோளின் உலிமை குறைந்த தன் துண்டியாகிய
சுத்கிரீவன் மீது அருள்செய்ததாமல் அவனை உலிய பூமி மீது மொதுவதற்கு
அரைந்த பொரித்திமன் ஊரா வாழி மணம் கலங்கி ஊழிந்தாஸ்து
உலிய மெருத்துடன் கூடிய வயரும் காந்தி ஊசுலால் மெரு மகியும்
கலங்கல் ஊழந்தான் போல் விழுந்தான்.

வாழி, சுத்கிரீவனைப் பற்றிய பிடியில் ரெகிழ்ந்து,
தன் மார்பில் தைத்து அவனைக் கையினால் இறுகப்

பற்றிதுதல்

68 - 69

68. தையம் மெருமும் உரும் ஊசு சாய்ந்தென்ச் சாய்ந்தான்,
தையம் மீதிடைக்கிடந்த, போர் அருகில் வாழி,
வெய்யவன் தடு மகிழ்வை விழுகொடு கலங்கல்
தை ரெகிழ்ந்தான்; ரெகிழ்ந்தவன், கடுங்குனை கலங்கல்.

பொருள்

பொருள் விழுதால் மலிவு மெருமன் சாய்ந்து போல் நிலத்தின் மீது
அழுந்து கிடந்த பொருள் தொல்லும் தொழில் உல்கல் வாழியானவன்
வெஞ்சுடரொடாகிய சுத்கிரீவன் வற்ற புதல்வனாகிய சுத்கிரீவனை
உண்டியுடன் இறுகப்பற்றிய கயம் ரெகிழ்ந்தாஸ்துமும் தொருமை மீது அவனை
பிடித்ததை ரெகிழ்ந்தவனாகும்.

69. வெற்றி வீணது அடுகின், அம்மீ பில் உரத்தாடு
உற்றது; அப்பறத்து உடுதனே, உருவலிக் கரத்தால்
பற்றி, வாழ்வுமர் காணும் பறித்து அகப்படுத்தான்;
கொடுந் தொடு கொடு மறவியும் சிரதவர் சேர்ந்தான்.

யாருள்

வெற்றிகயத்தும் இராமனின் கொல்லும் தன்மை வாய்ந்த
அப்பு வாழியின் உண்மை மிக மாட்டு வுன்றியது. அத் அப்பறத்தே உரைந்து
போவதுன் ன் மிக்க உண்மையுள்ள தன் கரம் கொண்டு அதனைப் பற்றி
தன் வால், கால் சேய் இழைப்பிடித்து தடுத்தான். வெற்றிகொள்ளா உல்கை
கொடுமை வாய்ந்த யமனும் இச்சயனைக் கண்டு நடுங்கினான்.

வாழியின் சீற்றமும் ஐயமும்

70. எழுந்து, 'வான் முகடு இடித்து உகப் படுப்பல்' என்று, இவரும்;
'உழுந்து டபடு ன், திசை திரிந்து இழுப்பல்' என்று உழுக்கும்,
உழுந்து 'பாரினை உவராமல் பறிப்பல்' என்று ஓடும்;
'அழுந்தும் இச்சயம் எய்தவன் ஆரகை?' என்று அயிர்க்கும்.

யாருள்

எழுந்திருந்து வான் வானகத்தின் மேல் முகட்டினை இடித்து சிதையும்
படி அழிப்பென் என்று ஏழடியல்வான். எல்லாத் திசைகளிலும் சுழ்மித்
திரிந்து மணகணை அழித்தொழிப்பென் ன் கொடியவான். உழுந்து
நில உணைக உவருடன் பறித்து எறிவான் என் எண்ணுவான்.
அழுந்தவென்றிய இப்பகட்டக்கலத்தை என்மென் எய்தவன் யாரென்
சத்தையெனவான்.

வாழி தன் மாட்டுல் வைத்த அம்பனைப் பற்றிய பறிக்க மெய்ந்து பறிக்க உராமையின் உருந்துதல்

71. எழும், தையனை நிலத்தொடும்; எவ் வொழி பறப்பச்
சுந்தும் நொக்தும்; சுடு சுரத்தினைத் துணைக் கரத்தால்
பற்றி, வாழ்வுமர் காணும் உறி உறப் பறிப்பான்
உற்று, உருவலின் உலையுமர்; மலை என் உருநம்.

யாருள்

தன்னைவனை தையபுடன் அறைந்து தாக்குவான். மேயவாழி
பறக்க கூல பக்தக்களிலும் வெண்ணு நொக்துவான். சுட்டு உருத்துமர்
அம்பனை தன் இரு கரத்தால் பற்றிக் கொண்டு வால், காலால் உலிதிந்
பறிக்க வேண்டு உராமையால் வயிரும் உருந்துவான். மலை போன்ற
புறவான்.

ஐயுறுதல்

72. 'கேவிரா?' ன் அயர்க்கும்; 'அக்கேவா' இச்செய்யுக்கு
கேவிரா? அயர்க்கு அற்றல் உண்டோ?' ன்னும்; 'அயலோர்
யாவிரா?' ன் நன்கசெயும்; 'ஒருவனை இறைவர்
கேவிராடும் ஒப்பான் செயலாம்' ன் மொழியும்.

பொருள்

கேவா எய்துனிரா ன் ஐயுறுவான். கேவா இக்கொடும் செயலில்
நாயுட-மொப்பாரா. அயர்க்கு அற்றல் உண்டோ? ன்மான். ஒருவார்?
ன் கூறி இவ்வுந்து சிரியான். தான் ஒருவனை நின்ற இறைவர்
கேவிரும் ஒத்தமைந்த மொழியை மூடக்கலத்து செயலு இவ்வாகும்
ன் துணிந்து ஒன்வகுமாது கூறுவாணயினன்.

வாணி, தன்னுயிரை வாங்கிய மூடக்கலம் எத்தகையதோ

ன் ஐயுறுதல்

73. 'ஒரு தான் கொலா? நீலகண்டன் ரெஞ் தலம்
X ஆம் இது, ஆம் கொலா? அன்று னின், இன்று உரு அயிலும்,
நாம் இத்திரன் உச்சிரப் பட்டையும், ன் நடுவன்
மொம் னும் துண் கொதுவா? யாது?' ன்ப் புழுங்கும்.

பொருள்

இயம்பைக்கலம் கூக்கரம் தாறு? அஃது நீலகண்டன்
கூய்ப்பட்டையா? அன்றின் மலையை ஊடுருவிப் பாய்ந்த மூகனின் ஒரு
பட்டையும் பவத்தைதும் இத்திரனின் உச்சிரப்பட்டையும் ன் மாற்றி
ஊடுருவிச் செல்லும் அளவு உண்மையுடையது ஆகலொ இய்பை
யாட்டையது ன் ஐயுறு மூடம் வெதும்புவான்.

வாணி, தன்னுயிரைக் கவார்ந்த மூடக்கலத்தின்
அந்நிலை வியந்து அயம்பைக்கலம் அய்ப்

ன்பதனைக் கண்டறிதல்

74. 'விண்ணல் தரப்ப அரிது, இவ்வெஞ்சாம்!' ன் வியக்கம்;
'சொல்லினை ரெடு ஸ்லிரா துண்டினா?' ன்னும்;
மண்ணல் கடியுறும் பல காலும்; ன் உருத்தகக்
கல்கி, அய்வொடும் பறிக்கும் அய் பகழியைக் கண்டான்.

பொருள்

பல ஞான பண்டிதர் கடித்து இழுப்பான். தன் மார்க்கமுள்ளு
தைத்து உருத்திய (உயிரை) அம்பினைக் கண்டான். உன்மை வாய்ந்த
இவ்வாய் உன்னைக் கண் தொடுத்து எய்ய இயலாதது என உய்யப்படுவான்.
கிதன் பருமை மடு மண்ட ஞானிச் சொல்லின் துணையினால்
செய்துதின்கொ ண்பான்.

அம்பினை எய்துமன் வயார் யாரினை அறிய எண்ணி
வாழி தன் உன்மையால் அதனைப் பறித்தெடுக்கும்

75 - 76

75. 'சுயம் ஸ்வயம் நிரந்தரம் ; பவ்யம் சலித்து ன்?
உயர் ஸ்வம் பதம் உயிராடும் உருவிய ஞானைக்
கரம் இரண்டினும் காணினும் வானினும் கழந்திப்
பரமன் அன்னன் வயார் அறிவன்' எனப் படிப்பான்.

வயார்

இது அம்வண்ணு நன்றி புலையிற்று. பவ்யமாக ஐயுற்று
உருத்துதலால் பவன் யாது? மார்க் ஸ்வம் இடத்தை உயிரிடன் னாடுகிற
துணைத் துயற்ற படைக்கையமாகிய கிதன் இடுகை, கால், வாழினால்
வயார்தெடுத்து வாரியானது வயார் இதுவன் அறிவன் என கருதி
படித்து எடுப்பான்.

76. சிங்கு அடம் வருந் திவ்யமுட மணத்தன், உன்னத்தன்,
வாங்கினை மற்று அஃ வாரியை, அரிவால் வாழி;
அங்குநாக்கினார் அமரனும் அண்ணலும் பிறரும்,
சிங்கினார்கள் இதான்; ஐன்ற யார் உயவாதார்?

பொருள்

சிங்கரது பொன்ற வாழி உயர்ச்சி, அருமை, பெருமை வாய்ந்த
ஆற்றல் மிக்க மணத்தன்னும் அம்மணத்திடுகெட்ட உன்னக்கினார்ச்சியுடன்
ஊக்கமாக கண் மார்கில் அருத்திய அந்த அம்பினை வாங்கினான்.
அங்கு அதனை இரால் கண்ட தேவார், அசுரர், ஏனையோர் இதான்
புரிக்கப் பெற்றனர். ஐநர்களை உயர்ந்து பாராடபாதார் யானார்?

வாஸி அம்பிணைப் பறித்த அளவில் அணந்து
மார்பினின்று உதிரும் வெள்ளாவெணப் பெருஞ்சூல்

77. தீடு தெண் திரை முரிந்த கடல் என் முழங்கி
நாடு போர் உலகி கிறங்குளது ஆம் என்கி எளிதொ
காடும் மா தெடு னலங்கயும் கடங்கது; அக் கடலின்
ஊடு போதல் உந்நு அதனை ஒத்து உயர்ந்துளது உதிரம்.

பொருள்

பிரிட்ட ரத்தவெள்ளமானது அலைகள் சிதறி பரவும் கடலை போன்று
ஆரவாரித்து ஊண்மையும் பெருமையும் உயர்ந்த கிவ்வுலகின் ஸ்கைப்பைக்
கடந்து சென்றது, என்ரு அளவில் அளவிடக்கூட முடியுமா? காடு,
கரைய பெரும் மலைத்தொடர் கடங்கது. அக்கடலின் கண்ணும் ஊடுருவித்
சென்ற அக்கடலைய் பெயர்ந்து அலைகளால் உயர்ந்து ஊளங்குவதாயிற்று.

வாஸியின் மார்பிற் பெருகிய சூருகிய பெருக்கைக்கண்ட
சுக்கிரீண்டு உன்மெற்பெனும் பாசத்தால் கண்ணீர்
மங்கி நிலத்தில் வீழ்தல்

78. பாசத் தாரமன் மார்பு எனும் மலை உழங்கி அருகி
இதைச் சொரியை இறக்கினன்; உன் மெற்பு என்னும்
பாசத்தால் மெண்பெண்ட அத் தம்மியும், பசுங்கண்
இதைத் தாரமன் சொரிதர, பெருநிலம் சோந்தான்.

பொருள்

மணம் மிகு மாணியணிந்த வாஸியின் மார்பாகிய மலை சொரியும்
அருகியாகிய ஆரவாரத்துடன் கூடிய ரத்த பெருக்கை உந்நு இறக்கினான்
ஆகிய உன் மெற்பு எனும் அன்பாற் குணிக்கப்பட்ட அந்த தம்மிய ஆகிய
சுக்கிரீண்டும் பசுமையான தன் கண்களிலிருந்து அன்மெல் தீர் சொரிய
பெரு நிலத்தின் மீது வீழ்ந்தான்.

தன் மார்பில் தைத்து உருத்திய அம்பிணைப் பறித்தெடுத்த
வாஸி அதன்கண் கிராமணது பெயர் பொறித்துப்
பெருநிடுத்தலைக் காணுதல்

79-80

79. பறித்த உளரியைப் படு உலகித் தடக்கையால் பறிநி,
'கிழம்பென்' என்று கொண்டு எழுந்தான், பெருமை கிழம்புபோன்;
'முதியென்' என்னும் முதியது அன்றம்' என மொழியாய்,
பெறித்த நாமத்தை அங்குதான் இறக்கினன், பசுமொன்.

பொருள்

வருமகையையும முறிக்க உலையுமகிய வாஸி பரித்தெடுக்கப்பட்ட அம்மனை வரிய உலைய உலையந்த கருத்தால் இடுகப்படுத்திக் கொண்டு அதனை முறித்தெறிவென் னாந்ரு துணிந்து எடுத்தான். புகழ் உலையுமகிய வாஸி இதனை நான் முறிப்பென் ன உலையின் முயன்றோய் இது முறியக் கூடிய எளிமையுடையதன்று ணைக் கூறி அதில் எடுதப்படுள்ள வயணை அறிவதற்காக அதனை கொடுக்கிறான்.

80. முற்றம் சால் உலகத்தி ஸ்வாம் சே மந்திரத்தை, முற்றும் துற்றமைய தமாக்கு நல்கும் துறியவரும் பதத்தை, தாண் இற்றமைய எருமை கொடுக்கும் மந்திரனை, 'இராமன்' என்னும் சமீபம் சோர் நாமம் துணிக் கண்களின் தெரியக் கண்டான்.

பொருள்

முன்னுத நின்றந்த உலகம் யாவுக்கும் அதாரமாக வாருந்திய மந்திரமாவதும் சாத்திரத்தாராகிய அடியார்களுக்கு துற்றம் முழுதும் தரவல்ல சமீபம் மொழியாக உலகம் தான் ஒன்றே இயற்றியவன் ஒரு இறப்பாகிய கொடுக்கை நீக்க வரிய அருமந்ததாக வாய்த்ததும் ஐயாக சமீபமாகினை கொடுக்கவல்லதுமாகிய இராமன் என்னு வயணை தன் கண்களால் வாஸி தெரிவாகக் கண்டான்.

இராமனது செயல் நினைந்து, வாஸி நாணி

உருந்துதல்

81 - 82

81. 'இவ்வரும் துறந்த நம்பி, எம்மனார்க்கு அகத் தங்கள் உலர் அரும் துறந்த ஐயம், தொழிலால், வெகு தூரில் சொல் அரும் துறந்திலாத சூரியன் மயும், தொலைய நல்லாம் துறந்து' என்க, நன்க உர, நாண் உட்கொண்டான்.

பொருள்

கில்லத்தெ மனையுடன் இருந்து செயல்பெண்டிய அருங்களை துறந்து உறந்தே பதந்த இராமன் எம்வாருட்டு தம் முன்னா துறந்து கண்டித்த அற்புதமான அருவியை விடொழித்த ஐயுமாகிய இராமன் துறியதால் வெகு தூர்களில் கூறப்படும் அருங்களை நெகிழாது போற்றும் கியமையுடைய சூரியனது குழை கொண்டுதொட்டு நன்க்க உலையாக உலர் நல்ல அருவியை விட்டு நின்றுவாயிற்று. என்னு சிரிய கொன்ற அதத்தெ நாணம் கொண்டு உருந்தினான்.

82. ஷெங்கிடும்; மகூடம் சாய்க்கும்; ஷெடியடச் சிரிக்கும்; மீடும்
 ஷெங்குடம்; 'இதுவும் தான் ஓர் ஓங்கி அமலமா?' என்று உய்யும்;
 ஷெங்கிடும் குழியில் பக்க சிரிஷம் களி நல் யாணை
 நொள் நொடும் கிடந்து எண்ணத், சூயர் உருந்து அழிந்து ஷொர்வான்.

யாணை

ஷெடகய்யடுவான், தன் முடித்தலையினைத் காழ்த்துவான். நாயன்
 தனக்குச் செய்த கீழையைய மீளவும் நினைப்பான். இச்செயலும் உயர்ந்தொர்
 அமலமொன்று எண்ணுவான். குழியில் அகப்பட்ட வலிமையும் நொடும்பு
 உயர்ந்த யாணை ஷெம்மில் அடுத்திக் கிடந்தாற் போன்ற துயர்ப்பட்டு மணம்
 அழிந்து தளர்வானடியினால், வானி.

'இராமன் ஷெரு திரம்பினான்' என்று கூறி உருந்தும்
வாஸியின் ஷெரு இராமன் உந்து தோண்டிதல்

83. 'இருள் திரம்பினான்; என்னை விழிந்துகளார் கியற்கை? என்னில்
 ஷெரு திரம்பினான்' என்று வொழிகின்ற குகத்தான்னை
 மறை திரம்பாத உய்யை மன்னாக்கி ஷெரும் சொன்ன
 துறை திரம்பாமல் காக்கத் தோண்டினான், உந்து தோன்ற.

யாணை

தலைவனாகிய இராமன் தன் ஷெருமையான குகத்திலிருந்து
 மறந்துதான். கிணை விப்படியென்ற விழிந்தொராகிய சிறியோர் கியல்
 என்னவாம்? என்று நினைத்து, இராமன் தனக்குரிய நீதிமுறையில்
 தவறியபான் என கூறி உருந்துகின்ற குகத்தவனாகிய வாஸியின் ஷெரு
 குக நெடு தவறு உய்யை ஒதுக்கத்தே தவறு மன்னருக்கி என ஷெரு
 மறு குகைய நால்களில் கூடப்பட்ட அருங்களை தவறல் கடைபிடித்தந்
 யொடுகு அழகித்தவனாகிய இராமன் உந்து தோண்டினான்.

இராமனைத் கண்ணுந்ரு வாஸி, 'நின் செயல்
முறையந்ருது' எனக் கூறி இகழ்தல்

(*)

84 - 99

84. கண்ணுந்ருன் வாஸி, நீயக் கார்க்கில், கமயம் பத்து,
 93 மண் உருது வரிசில் ஏந்தி, உருவகு பொய்யம் மாலை;
 4 மண் உருது அனைய ஷொரி யொடியொடும் யொடியம், தொக்கி,
 'என்னுந்ருய் என் செய்தாய்?' என்று, ஏசுவான் கியம்பலுந்ருன்.

யாழ்ப்பாணம்

இவ்விதம் வாய்ந்த மனது மெகம் தன்னிடம் சொந்தமான மனர்கள்
மனர்ப்பெற்று வந்தது கட்டப்பட்ட கல்லறையினால் கையில் ஓத்திக் கொண்டு
மண் உலகில் நடந்து உருவத்தைப் போல் காண்ப்பெறும் தொழில்நுட்ப உடைய
இராமனை வாலி தன் கண்களால் யாருந் தக் கண்டான். புண்ணில் கிடந்து
மெய்யாய்வுது போன்ற குருதி நீர் தீர்வாயினதன் மெய்யாய்வு சிதறியடி
கொய்த்துடன் இராமனை நோக்கி, 'நீ என்ன நினைத்து என்ன செய்தாய்?' என்று
சொல்லி கிடைந்துறையடிக்கி மெய்யாய்வு சுழந்தொடங்கினான்.

85. 'வாய்மையும் மரபும் காத்து மண் உயிர் துறந்த மன்னால்
தூய்மையின் மைந்தனா! நீ பரதன் முன் தொன்றியாய்;
92/ தீமை தான் மறைந்த காத்துத் தான் செய்தால் தீவின அன்றோமா?
✓ வாய்மையும் அன்றி நட்பும் தருமமும் தகுவி நின்றாய்.

யாழ்ப்பாணம்

வாய்ப்பாணமயாகிய அறத்தையும் தன் குடிமறப்பாண் நெறியையும்
தருமம் போன்றி நினைப்பெற்ற உயிரைத் துறந்த மன்னவாகிய தூய்மையுக்கு
மனதக தொன்றிய நீ பரதனுக்கு முன்பாகவே அறத்து தமையாக
தொன்றிய கல்லறையா? தாய் போல் நின்று உதவும் கருணையும்,
நண்பனாகிய மண்புறையும் அறத்தையும் பற்றி நின்றவனை தீமை என்பது
பிறரை செய்யாமல் தடுத்து காத்து, தான் புரியும் பொது மடமும்
தீங்கற்ற நன்மையாக மாறும் கியல்புடையதோ?

86. சுவம் கிது; கல்லி ஈ.து; நொற்றம் ஈ.து; உற்ற நின்று
92/ நயம் கிது; புணர் சேரும் நாயகம் உணந்து அன்றோ?
(*) உயம் கிது; இவ் உலகம் தாங்கும் உண்மை ஈ.து; அன்றல் தீவிய
அவமநச் செய்யலாமோ, அறிந்திருந்து அயர்ந்துளார் வாய்.

யாழ்ப்பாணம்

நீ பிறந்த சுவமோ மென்தம் வாய்ந்தது. நீ கற்ற கல்லியோ
தகுதி மிக்கது. உணவு மெய்நித் திறமோ கணிச் சிறப்புடையது.
உன்பால் அமைந்த நற்பண்புகளின் கியல்பு குடியிடத்தக்கது.
சேவகையும் அடசி புரியக் கூடிய கிறமமைத் குணம் உனக்கு மட்டுமே
உயதன்றோ? உன் குறாநிலம் இதுவாகவும் இவ்வுலகம் பாதுகாக்கும்
உண்மை இதுவாகவும் அமைந்துளது அன்றல் அறிந்திருந்தும்
அறிவாதவர் போன்று நிகழுகின்ற சித்தயும்படி நீ தகுதியற்றவனாக
செய்தல் முடியாதுமா?

87. 'கோ இயல் தருமம் உங்கள் சூதில் உதித்தோர்கட்கு எல்லாம் -
 ஓயியத்து எழுத ஓன்றை உருவத்தாய்;- உடையம் அன்றோ?
 92 சூழியை, சனகன் வயந்ந அன்னத்தை, அமிழ்தின் உந்த
 தேவையைப் பிரிந்த மென்னை, கிணத்தின் வாயும், செய்கை.'

யாருள்

ஓயியமாக உரைவதற்கு அரிய அழகிய உடல் உடையவனை
 அசுரீதியாகிய அம்ம உங்கள் குடியில் பிறந்தோர் யாவருக்கும் உடையம்
 யொருளாக அமைந்ததல்லவா? உனக்கு இறிய உயிராகியவனம் சனகன்
 வந்த பகலாகிய அன்னம் என்ற குடந்தைக்கனநாண் அமிழ்தத்தொடு
 பிறந்தவனாண் உன் மனைவியை பிரிந்த மென்னை உனக்குரிய அந்நசெயல்களில்
 தவறி கிணத்தாய் வாயும்.

88. 'அரக்கர் ஓர் அழிவு செய்து கழிவென, அதற்கு மேலு ஓர்
 குருகு இனத்து அரக்கன் கொன்ற மனுமொடு கூழிடுது உண்டோ?
 92 கிரக்கம் எங்கு உதித்தாய்? ஓன்பால் வயிறு கண்டாய்? அயா!
 பரக்கடி இது நீ முண்டாய், பகலு யார் பரிக்கந் பாலார்?'

யாருள்

அரக்க இனத்தார் ஒரு தீங்கு செய்து தப்பி வாய் விட்டார் என்றால்
 அதற்கு தண்டனையாக மேலுட குருகு இனத்து அரக்கன் கொல்லுவது
 மனுமொடு உதித்துளதோ? கயலா! கிரக்கத்தை எங்கு கொட்டிக்கொடுத்தாய்?
 என்னிடம் என்ன குடந்தைக் கண்டாய்? வயல் பழியாகிய இதனை அணிவாங்கி
 பகலு அகிய அணியை (யொருத்தற்கு) அணிய அருடல் உள்ளவர் யாருளார்?

89. 'கலிகடல் உகம் கன்னில் ஊர்து குருங்கின் ^{மா} உடல்
 கலியது காலம் உந்து பரந்தனா? கடுகின் ஊர்நால்!
 மெலியவர் பாலகையா, குருக்கன், அருப்பம் தானும்?
 உலியவர் மெலிவு செய்தால் பகலு அன்றி உரை இன்று அமோ?'

யாருள்

அருள்மிது ஊர்நால் சந்தம் கலியம் கடலாடு கழிப்பத இவ்வகை
 ஊதித்திரியம் கலிய உடைய குருங்கியால் கலிகாலம் உந்துளதோ? குருக்கன்
 மெலியம் மெலியவரின் மடல் அமைதத்திரியதோ உலியவரின்
 சிறந்தோர் தம்மின் மெலியாண் துன்புழித்தனை அவ்வலியொடுக்கி
 பகலு ஊதாமதன்றி யழி என்பது கலிய என்பதாகி அருமோ?

93/10

90. 'கூட்டு ஒருவரையும் கண்ணாகக் கொடுத்தல்! வயநிற தாந்த
நுட்டிய செல்லம் ஆங்குத் தம்மிக்குக் கொடுத்தும் போத்து;
நாட்டு ஒரு கருவம் செய்தாய்; எம்மிக்கு இவ் அரைச நல்கி,
காட்டு ஒரு கருவம் செய்தாய்; கருமத்தான் இதன்மேல் உண்டோ?'

பொருள்

குணையாக அவரையும் கண்ணாகக் கொடுத்தல் உண் வயநிற
தந்தை உட்புதுத்தி போத கொள்ளச் செய்த அரைச உன் தம்பி பரதனுக்கு
கொடுத்தமையால் உன் நாட்டில் ஓர் சூப்பநிற செயலை செய்தாய்.
என் தம்பி சுக்கிரியனுக்கு இவ்வரசு செல்வத்தைக் கொடுத்து கிள்காட்டில் ஒரு
காரியத்தைச் செய்தாய். இச்செயலையிட மூலாக கூட்டத்தின் செயல்
உண்டா?

91. 'அந்ந கழல் அலங்கல் வீரர் அயலார் புரிவது, அண்ணமத்
துறை' என்ன அயிர்ந்து அன்ற? நொண்ணியின் நன்னாடுந் எல்லாம்
அந்நமன் நீ, என்னச் செய்தது, எ.து எனில், 'அலங்கல் கெடுத்தல்
அந்ந அ(வ)ல செய்தான்' என்று குறிக்கியோ? குறிப்பு அலாதாய்'

பொருள்

நொண்ணியாக யயிலயட்டவரும் நல்ல அந்நதல்கட்டு யாஅம் அந்நத
அலங்கல் நீ என்ன வொருதுயித்த செயல் குறிக்கின்ற வீரக்கழல்காரியும்
மாலைமையுமீ முண்ட வீரர் புரியும் செயல் (அந்நதல்கட்டு குரண்பயனும்) அயர்
பொண்ணியைப் பாலயடுத்துப் போர்த்துந் என்ன சிறப்பித்துக் கூட்டப்படும்
நிலையை அடைந்தல்லவா? அவரையும் கருமிக்காத கியத்புள்ளவர்களை
உன்செயல் அந்நதமையாயின் அலங்கல் மண்ணாகிய அந்நமன்னர்
நீதியற்ற செயல்களை புரிந்தான் என்று அவனை கருமிப்பது எய்த?

92. 'அந்நர் வொர் அந்நம் காது, அந்நம் நல் உருகுரு;
ஒருவர் மெல் கருகித் தாண்டி, ஒருவர் மெல் குறித்து நின்ற,
வரி சிலு குழைய வாகி, வாய் அம்பு மருகித் தவல்
தருமமோ? மறிது ஒன்று அமோ? தக்கவது என்னும் பங்கம்.'

பொருள்

வீரர் அந்நர் தம்மோர் அந்நத் வொர் செய்து கொண்டுள்ள பொது
அந்நதவரும் நல்ல உருகியாக அமைய, அந்நர் ஒருவரும் அந்நதம
மற்றவர் பால் மறந்து அந்நத் வரித்து கட்டப்பட்ட அல்கு நன்றி உருகியும்
உருகித் தவல் வாய் அம்பு அந்நத் மார்பில் செலுத்தல் அந்நம்.
தவிர அந்நதம மருகியதாருமோ? தக்க அல்கு நன்றி செய்தல்
கருகியதே அந்நம்.

93. 'ஊம் அன்று; உகி அன்று; மெய்யாயின்
 ஊம் அன்று; நின் மண்ணினுக்கு என் உடல்
 மாம் அன்று; பணக அன்று; பண்பு ஒழிந்து,
 ஈ.ரம் அன்று கிது; என் செய்தவாறு நீ?'

யொருள்

ஊமல்ல, உகிமுறாம்க்கு உட்பட்டதுமல்ல, உய்தையுடன் யொருந்திய
 செயலும் அல்ல, என் உடம்பு உன் அடக்கிக்குட்பட்ட மண்ணுக்கு மாறும் அல்ல,
 உண்க்கு பணகயுமல்ல, பண்பற்ற ஈ.ரம் இவ்வாறு நீ இச்செயலை செய்தது
 எதுகருகி?

94. 'இருமை பொருக்கி நின்றது, யாவுக்கும் ஒக்கின்ற
 அருமை அந்நிலை அன்றோ அநம் காப்பது?
 பெருமை எய்தது, கிது என்? மிதழ் பருணல் விட்டு
 இருமை பொருக்கி இருவருக்கு உதவலா?'

யொருள்

அந்நிலை நின்றது காத்தலாவது நன்மை, நீமை அந்நிலையும
 சீர்தாக்கி மாந்தது யாவுக்கும் ஏற்றதாய் அருமையான செயலை செய்து
 ஓடிப்பதன்றோ? பெருமையாவது நூற்றங்களை யொருத்து வரலாறுவன்றி அதனை
 விட்டு இருபக்கமும் பொருக்கி இருவருக்கு உதவி செய்வதாகிடுமா?
 இச்செயல் எதுவாக ஓடியும்?

95. 'செயலைச் சென்ற பணக தெருவான் தொரிந்து,
 அயலைய் பற்றித் துணை அமைந்தாய் எனின்,
 புயலைய் பற்றும் அய்யொருகி அரி போக்கி, ஓர்
 புயலைய் பற்றுவது, என்ன புயற்சிறியா?'

யொருள்

உன் காத்தல் தொழிலான அந்நிலை இவ்ருந்து இரண்டனை அழிக்க
 மேண்டி அதுவான உபாயத்தை அறாய்ந்து அயலான் இருவரை உண்க்கி
 துணையாகத் தொண்டு அமைந்தவாயின், விண்ணையும் பற்றுவல்ல சிணம்
 மிக்க அண் சிங்கத்தைவிட்டு ஒரு புயலைய் பற்றிய் மிகுதல் போல்
 உன் செயல் உளது. அது என்ன புயற்சிறியா?

96. 'கார் கியன்ற நிறத்த களாங்கம் ஒன்று
 ஊர் கியன்ற மதிக்கு உதகம் என்,
 கூரியன் மறுக்கும் ஓர் தொல் மறு,
 அரியன்! மறுந்து அக்கினையாம் அறா!'

யொருள்

உளர்ந்து யொருந் நிலத்துக் கனைய லுள்ள களங்கம் ஒன்று
உளது ண ண்ணின் சூரிய சூர்த்துக்கு மதனையுடையதாக நோட்டும்
சூர் யொருந் களங்கத்தை மெய்யானசிய நீ மறந்துண்டாக்கி விட்டாய்போயும்

97. 'மற்ற ஓடுதன் லறிந்து அறங்கூடி, உந்து
உயிர் ண்ணின், ஓளித்து, உயர் உண்ட நீ,
கிற்றையல், மறாக்கும் 'கிஸ் ஏது' ண்
நிறி யோயும்? கிடந்த நிலத்து அறா?

யொருள்

அயலான் ஓடுவன் லறிய உந்து யொருக்தி அறங்கூடி அழகுத்தல்
அழகுடன் உந்து யொருந் ண்ணின் மறந்து நீண்டு உயிரைக் கவாந்த நீ
கிந்நாளில் கிந்நிலத்தில் மறவிரா யாவருக்கும் மலிமை பிக்க சிங்க
உரு போன்று நினைந்துப் போயும்

98. 'தால் கியற்கையும், தாம் சூர்த்து உந்தையர்
போல் கியற்கையும், சிலமும், போந்திலை;
வாழியைப் படுத்தாய் அல்ல; மண் அந்
கேவியைப் படுத்தாய் கிஸ் கிரண்!'

யொருள்

வெந்நி பிடு கிரண் அபதல்களின் கிதினாந் தம் சூர்த்து
கோணையர் மெந் கொண்டு போந்திய ஓடுகலாந்களையும் போந்தித்
கூட்டாய் வாழியைக் கொண்டு கிஸ் அரளின் அபநெநியாகிய
கேவியையே அடியாடு அழித்தவன் அடியை.

99. 'தாரம் மற்றுருவன் கொள, தன் கையில்
பார வெஞ்சில கிரம் பழிப்படுத!
கேடும் அன்று, மறந்து, நிராயுதன்
மார்பின் எய்யலா கிஸ் கிஸ் உல்கடுத?'

யொருள்

உன் மனைமைய மெரு ஓடுவன் கவர் (அவனை நீ அம்பு எய்து
கொல்லாததால்) உன் கையில் சூமையாக உன் கொடிய கிஸ்வாஸது
உன் கிரத்தை பழிப்பதாக அமைந்து தருகியாய் நீ கிந்நொளில்
கிஸ்வன் கிஸ்வன் கையில் மறக்கலம் கருகாதவன் மார்பில் கெந்
கிஸ்வமல் மறமவாக நீண்டு அம்பு எய்க்காக்கத்தாரை?

100. என்னு, தானும் என்னு மொழி படத்
தீன்னு, காந்தி, அழி அழித் தீ உக
என்னு அ(வ)வாஸி அனையன் கூடுதின்;
நின்ற ஊன் இனைய நிகழ்த்தினன்.

யொருள்

என இன்னாது படுகள் மொழியாருமபடி கடித்து சினந்து கண் அழி
தீமொழி படுக்க வாஸியானவன் அத்தகையவைய சொந்தனை கூடுதின்.
இராமனும் இத்தகைய சொந்தனை கூடுவாருமென.

101. “மலம் பந்தாய் ரெடு நான் மயராய்” எனப்
பலவு அருது, உன் அழிப் பொருளுந்ருன் தின்,
கூலம் பக்தி அன்ற முதியர், “குறிக்கொனர் நீ
மலம் மொன் தாரவன்! அரு” அன்றலும்.

யொருள்

மேயு மாயாவி என்ன அருக்கனைத் தொடர்ந்து மாதாருதின்
மொன் நீ ரெடு நான் கிடுமபாய் தந்தியது அறிவாய். உன்னை தொடர்ந்து
நீயொன் பாணை அழிய பொரு ஓடியு உன் தமசி அக்கிரினை தொக்கி
உன் கலத்திற் தொன்றிய அறிவாய் நினைந்த அகியொருள்
“அருயுந் மொன்மாயி அறிந்தவன் அருகாட்சியை நீ மெற்கொள்வாய்”
அன்றலும்.

102. “வாண் அன் என் தருகின் தவத்தின்
தானும் மாணக், கினாயின் இறத் தருந்து,
யானும் மாணவன்; கிடுந்து அரு அள்கினை;
வாண் அன் உரை பகர்ந்தீர்” என.

யொருள்

என் தருமயவைய வாணியை வாணியுத்கை அருமொழி
அருயினைத் மாயாவி இறக்க அருள் சிந்தித்தாடுன் அழிப்பன் என்
நானும் இறப்பன் அருகாட்சி உருகின். என்னது அழிதரு மொழியை
கூடுதின் என்ன அக்கிரினை

103. 'யாழி, அண்ட மனத்தலை ஹந்தம்
முந்து உணர்ந்த குதியும் முன்பும்
'அம்மு, உம் அரசு, எந்தையு' என்,
கொற்ற நன் குடி கொண்டு, சித்தகாதிமான்.'

யாழி

அம்மு மடு சேணத் தலைவர்களுக்கிய ஹந்தம் முந்து முணர்ந்த
குதியும் சக்கிரினை நிறுத்தி நி சிவமரசாட்சி ஏங்காதுடன் உன்
சேணத்தொடுக்காது கிடக்கிந்தை என்ன அரசு அடியும் எனக்கூடியதால் கும்மம்
அம்முனைய சக்கிரினை இவ் அராட்சியை மூல்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது.

104. 'உந்த உன்னை உணர்ச்சி மகிழ்ந்தான்;
"எந்தை! என் கண், கிணத்தவர் அம்முலால்
தந்தது உன் அரசு" என்று, தாக்கலான்
முந்த உந்தது சொல்ல, முனிந்து நீ.'

யாழி

மாயாமலையைக் கொண்டு யினவந்த தமையன் அகிய உன்னை கண்டு
மகிழ்ந்து உணர்ச்சி 'என் தந்தையே நம்மவர் எப்பால் தந்த சிவமரசு
உணர்க்க உரிதாடும்' என் தான் அதனை மூல்கொள்ளாதுவதை முன்
நடந்தவற்றை கூற நி அதனை ஏங்காமல் கொடுத்தது.

105. 'கொல்லல் உந்தனை, உம்மைய; கொது அந்தி
கில்கு என்முது உணர்ந்தும் இரங்கலை;
"அல்லல் செய்கைய; உணர்க்கி அயயம்; மிது
புல்லல்" என்னமும், புல்லலை, பொதுகிலய்.'

யாழி

உன் கம்பியாகிய சக்கிரினை கொல்லத்தொடங்கிலய், அணிபம்
சிறிதொழுவும் ^{என்று} கில்கு என் உணர்ந்த மெயும் அணிபம் இரங்கல் காட்டில்கு.
'என் துன்புறுத்தாது நான் உணர்க்கி அடைக்கய் யாடுளாடுவன், குறுகத்தை
யாடுபடுத்தாது' என் உன்னை கெஞ்சி கெட்டும் ஏங்காது நீ வெண்ணிடாய்.

106. 'ஊம்மம் முன்று உமையான், "உணர்க்கி அர்அமர்
கோத்தும்" என்று கொடுது உவர் கையனைக்
"கூட்டும் உண்ணக் கொடுப்பன்" என்று எண்ணிலய்;
நான் கிணக்கம் புத்தத்தையும் எண்ணிலய்.

யானோ

உன்னுடன் எதிர்த்து நிற்க தக்க உபமை அந்நான் அமையும்
(உமையமயிற் பாதிதைய வறந்தத்தக்கவரை க்ஷமயரங்கிய உன்னுடன்)
எதிர்த்துநடு அரிய போரில் கொடுங்குமன்னுதபதி உன் கொடுது க்குக்கி
பெல் உயர்த்திய கைகலையுடைய சூக்கிரீமன் இவன் உயிரை யமன்
உன்னுடம்படி கொடுப்பான் எனக் கருதி நீ எடுந்தாய். உன்னிடம் இருந்து
தய்ய அவன் இந் நிலவுகின் நான்கு திசைகளின் எல்லைகளையும் கடந்து
சென்றான்.

107. 'அன்ன தன்மை அபிந்தும், அருளில்;
மன்னவன் அவன் எய்தும் பேணில்;
உன்னிதான் இஃ சாய உதம்புதாய்
யான் மகிழ்க்கி அவன் நண்ணலின், போகலில்';

யானோ

அவனின் அங் னரிய நிலை உணர்ந்தும் அன்னிடம் அருள்காட்ட
கிலை. இவன் உன்னுள் தொண்டிய தம்பி எய்துகின்றாய் கிணக்க கிலை.
முதங்க னுனிவன் இட்ட சயத்திலுள் நீ செல்ல டுடியாத தடையினை உடைய
நீயிய டுகம்பர்வதம் ண்ற கிடத்துக்கடுபொய் சூக்கிரீமன் தருகின்றன்.
(வாழ் இவ்விடத்துக்கி போயின் அவன் கலை உலகத்துச் சிதறும் ண்ற
சாயத்தை அகித்தார் முதங்க னுனிவார்)

108. 'நரம் அஹம், இம் பிறபு அஹம்,
ஜீரம் அஹம், கர்வயன் மெய்நொந்நி
வாரம் அஹம், மம்ரு ஒடுவன் புணர்
தாரம் அஹம் காங்கம் தடுக்கே அருள்?'

யானோ

நல்ல குடியிற் கு ஓம்மதம் ஜீரமாவதம் அறிவு துண்காரின்பாற்
பட்ட ஒடுக்கமாவதம் வெகு ஒடுவன் மண்ணத் மனைமனை மதித்து காக்கும்
புரணமை அஹம். (உன்னுடனும் துணர் 148 இல் "மென் மனை நொக்காத
புரணமை" என்றார்.)

109. 'மமம் திமம்பல், "அஹம்" ண்ற, மணம்
புரம் திமம்பல், னரியவாய் யாங்குணல்;
அஹம் திமம்பல், அடுந் கடி மங்கையர்
திமம் திமம்பல்; - தெளிவு உடையோடுக்கி ண்றாம்.'

யாருள்

தெரிவான் அறிவான் யாரியாடுக்கு எல்லாம் தீரத்தில்
உறுதலாவது நாம் உலகமயுடையோம் என கருதி மனம் அமத்துக்குப்
புதியான் உழியில் போய் எரியோரை கொடுத்து துன்புறுத்துவது ஆகும்.
அவருநதியில் இருந்து உறுதலாவது நிறைவற்ற காலம் உள்ள கற்புள்ள
மனாரியம் முறைக்கெடாக நடத்தல் ஆகும்.

110. 'தருமம் இன்னது எனத் தகைத் தன்மையும்
இருமையும் தெரிந்து எண்ணலை; எண்ணினால்,
அருமை உபயோகம் ஆடுமிடத் தெவ்வையம்
யருமை தீங்கினை, எய்தப் பெறுதியோ?'

யாருள்

அமத்தின் தன்மை இதுவாகும் எண்ணதையும் இருமையின்
யயன்களையும் தெரிவாக அறியந்தாய்க்கலை. எண்ணியிருப்பின் யுறந்தோரிய
உன் தவரியாகிய சுத்கிரிவனின் ஆடுமிடமனைவியை நிகர்க்குள்ள
வெருத்தன்மை தீங்கி அடைவாடியோ?

111. 'ஆதலாலும், அவன் எனக்கு ஆடுமிடத்
காருவான் எனலாலும், நிற்கட்டொணர்;
உதிராடும், எரியார் என்னால், அவர்
கீது தீர்ப்பது என் சிதைதத் கருத்து அறோ?'

யாருள்

ஆதலால் அச் சுத்கிரிவன் எனக்கு அறிய உயிர்ப்பாண்ட நடனென்
என்று கருதும்படி என்னியர் அன்புடையவன் ஆதலால் உன் உயிர் தீங்கினை
அயலார் அயலும் எரிய நிகர்க்கு அளாவின அவர் பெரும் துன்புற
அறவ தீக்குறதென் மனத்துள் கொண்ட குறிக்கொளாடும்.

விராமன் கூறிய மாநடுநங்குநக்கு வாயி எதிர்மொழி

பகர்தல்

112 - 115

112. 'மிறுத்த தன்மை இது' எனப் போர் எழில்
தழைத்த தீரன் உறச்செய், தக்கிராது
கிறுத்த மாறி, 'இயன்பு அல், இத்துனை;
மிறுத்த தீரம், 'தொழில்' என்று விளம்புதான்?'

யானோ

‘நீ குற்றம் புரிந்த தன்மை’ இதுவாகும்’ என்று வயமுடு தளிர்த்து
 அனாதும் வயடுவிறுதிய இரபணு கூட ததிகியந்ந கீசசெயல் செய்த
 மாலை அத்தனை நியதிகளும் எம் இனத்தவருக்கி யாருந்தாது மணம்
 அபிவெயயடி ஒருந் திறம மது தொழில் எனக் கூறி வமயும் சுமத்
 தொடங்குவாண்படுவன்.

113. ‘ஐய! துங்கள் அருங்குலக் கம்பென் அய
 யாய் இல் மனைகயாக்கி உயந்த புணர்ச்சி யோஸ்
 செய்திலன், னமைத் குதமலர் விலைமன்;
 எய்தின் எய்தியது அந் தியற்றினன்.’

யானோ

ஐயனே, உங்கள் கம்பென் தவறாத நினைவுபுள்ள மண்கள்
 யோந்ந புணர்ச்சி யோடுகளை மிமண் (தாமரை மலரில் தோன்றிய நான்குரை)
 எம் குரங்கினத்தாருக்கு உதத்தான் இல்லை. கிடைத்ததை கிடைத்தவாறு
 புகழ்வடி எங்களை மிமண் படைத்து அட்டான்.

114. ‘மணமும் இல்லை, மறை ரெயி உத்தன்;
 குணமும் இல்லை, குல குதருகு குத்தன்;
 உணர்வு சென்றுழிச் செயலும் ஒருகதி அனல் -
 நினைவும் ரெய்யும் இணங்கிய நெயியாய்!’

யானோ

கணசையும் நினைவும் யாருந்தித் தோய்ந்த அழியப்படயுடையவனை
 மணம் யோன அழி செய்வதற்கான நடத்தையையான்வி கெத அழியடி
 அதிக்கப்படுவதும் மணம் என்ன உறையுரைகள் இல்லை. நந்திதய்ப்பண்புதி
 கையந்த நல்ல பண்புகளும் இல்லை.

115. ‘யெந்நி மருந் இது; யெந்நது ஓர் யெந்நியின்
 குந்நம் உந்நியன்; நீ அது கொடியால் -
 யெந்நி உந்நது ஓர் யெந்நியை!’ எனச்
 சொற்ற சொல் தைக்கி உற்றது சொல்லுவான் :

யானோ

யெற்றியானது இயல்பாகவே அந்த அய்க்கக் கூடிய வடு
 யெற்றியை உடையவனை, எம் இயல்பு இதுவாகும். நான் என்னு
 குற்றமும் செய்யவல்லே. அதனை நீ மண்திந் கொள்வாயாக. என்று
 கூறிய சொல்லின் ததிகயான அலகுக்கு இரபணு வமயும் கூடுவான்.

‘குந்நகுந்நிகுந்’ என் லாஸி கூறிய மொழிகளை

இராமன் மருத்து, அன் செய்த செயல்

குந்நகுந்நிகுந் என் பதனை மனியருத்தல்

116 - 129

116. நலம் கொள் குதவன் கொன்றி, நன் அந்,
கலங்கலாது, அந் நன் நன் கண்டலன்,
மலங்கி அலாமை மலங்கியது; அதலன்
அலங்கலார்க்கு இது அருபது அன்றும் அருள்.

யாதி

நலங்கு இவை என் கொள்ளு கொள்ளும் கொள் குதவ் குதவ் மலங்கி
(வாசி இந்திற் றகன்) மலம் கலங்காது அறமாகிய நன்நெறியின்
கண்மையை குந்நகுந்நிகுந் கண்ணொருதலால் நீ மலங்கித்தவா
கிலங்கி என் பது கொள்க உளங்கியது. அகலு மலம் மலங்கியவன்
இராமன் உமக்கு இய்யாத் கூடல் யாதிந்தாது.

117. ‘யாதினின் யாதினையகா? புலன் கொங்கிய
அறிவின் கலங்கி அன்றும், அருத்தாது தான்?
மலங்கி கொண்மையை கொள் நின்று உணர்ந்த நீ
யாதினையா மலங்கி உரு உரு யாதிந்தான்?’

யாதி

அருநெறியாகது மலயாதி (மலம், வாய், கண், குத, சகல) யாதி
யாதினிய உமக்கு என் பதற்கு அருங்கியதா? இது மலயாதினை
யாதினாகக் கொண்டு உள் புலன்களாகிய னாறு - சகல, குளி, நாற்றம்,
குதசனம் மலயாதினாகிய உணர்வுகளை அறிவ நினைக் களங்கக்
கொண்டதல்லவா? அருநெறியின் மலங்கிய கொண்மை மலங்கி
உணர்ந்த நீ குந்நகுந்நிகுந் என் செய்த செய்து அகலமலங்கி குதவ் தன்மை
யாதினையா?

118. ‘மாடு புறநி இங்கு மலங்கி,
கொடு புறநி கொற்றவன் கூடது குள்
யாதி மலம் உணர்வின் யாதினின்,
இடு மலம் மலங்கி மலங்கிகொ?’

யொனா

முதலியானது தன்னைப் பற்றி ஒரு மக்கத்தை உலிந்து
இருந்ததால் சங்கதந்திய கதாந்மஹசிய மாலவனை அதிலேயும் ஒன்று
என்று கூறியதற்குத் தோன்றப் பட்டமாயினா நல்லநிலையில் ஜீடு யொ
அடைந்த கணத்திலேன் ஒன்று யானையும் உலங்கி இனத்தினர் உலகத்து
எண்ணத்தக்கதோ?

119. 'சிந்தை நல் அறத்தின் உழிச் சொத்தால்,
யைந் தொழித் திருவிண் பரிவு அன்றலானை,
வெந்தொழில் துறை விடு வறந்ரு எய்கிய
எந்தையுமீ, எந்தையுக்கு அருள் அல்லவோ?'

யொனா

நல்லறத்தின் உழியை தன் மனம் நடுபடு சொதம் இயல்பினால்
யசிய உலகியல் அணிந்த திருமணர் யொன்ற சீதைமயின் துயறந்நீக்க
கொடிய யொர் செய்கு ஜீடு யொரு அடைந்த கியாயும் என் தந்தை என்
யொன்றய்யும் தனிச் சிறப்பு வறந்ருய் அன்றலே?

120. 'நன்றி, தீது, ஒன்று கியல் தொரி நல் அறிவு
கின்றி உலகத்து அன்றலே, உலகத்தின் கியல்?
நின்ற நல் நெறி, நீ அறியா நெறி
ஒன்றும் கின்றம், உன் உய்க்கம் உணர்த்துமாய்.'

யொனா

உலகத்தானது நல்லது, தீயது ஒன்று அதன்கண் கியல்புகளை
உணரும் நல்லநிலை கியாது உலகத்துக்கன்றலே? நல்லியான அறநெறிகளில்
நீ அறியாதது ஒன்றும் இவ்வு உண்பதனை உன் உய்ச் சொல்லிய நன்கி
உணர்த்தும்.

121. 'தக்க கின்ற, தகாதன கின்ற, ஒன்று
ஒக்க உன்னார் அயின், உயர்ந்துள
மக்களும், உலகத்தி; மனமன் நெறி
மக்களும், அல் உலகத்தும் புத்தினாரிடு.'

யொனா

உயர்மான மக்களும் தக்கது தீது, தகாதது தீது ஒன்று
உணரார் அயின் அறந் உலகத்தினை. உலகத்தும் மனநெறிவாகிய
ஒக்க நெறியின் நன்றி உலகத்தானது மதிக்கப்படும் சிறப்பு பெறும்.

122. 'காலன் ஆற்றல் கடந்த கணிச்சியான் -
பாணின் ஆற்றிய பத்தி பயத்தலால்,
மாணியைத் தடு உன் வடம் பதங்கள்
நாணின் ஆற்றலும் ஆரூழி நண்ணியுய்.'

யொருள்

யமனின் உலிமையை நீக்கிய மடியுடையின் எந்திய சிவன் மீது
தொண்ட பத்தியால் அதன்காரணமாக நல்லபயன் ஏற்பட்டதால் திடீரால்
ஆகியவரால் கைக்கப்படும் வரிய பதங்கள் நாண்கின் (உளி, தீ, நீர், நிலம்)
வரிய உலிமையை ஒருங்கே யொழுத்துத் தாங்கும் உலியின் வயர்வு.

123. மே உடம் தடுமத்துரை மேலினர்,
ஏவடம், படித்தால் அழிந் தோர்களுமீ;
தா உடம் தவடம், பதன்குறைய சால்
தெவடம், உளர், தீமை திருத்தினர்.

யொருள்

தூற்றலும் புரியும் இயல்பு உடையவரிடையையும் பிறப்பால் இழிவான
கீழாரிலும் வடுமை உளர காரணமாகிய நல்ல அறச் செயல்கள் உள்ளவர்
உளர். ஆற்றல் பிடுகுந் து காரணமான தவத்தினையுடைய முனிவாதிக்கையுடைய
பல்வகை நடுகணைங்கள் நிமலிய தெவரினும் தீய செயல்களை செய்கவர்
உள்ளார்.

124. 'இனையது ஆதனின், எக குவத்து யாவர்க்கும்,
வினையினர் உடம், வுண்மையும் கிதமையும்;
அனைய தன்மை அறிந்தும், அழித்தனை,
மனையின் மாடகி' என் டுன் றனூ தியான்.

யொருள்

உண்மை இதுவாதலால் எக குவத்து பிறப்பவராயினும் எவராயினும்
வினையினர் உடம் இழிவும் ஏற்படும். அதன்மையை நீ
தெரிவாக அறிந்து இடுந்தும் பிறமனையானின் கருவியை அழித்தால்
என் டுன் றனூதி தவருந் இராமன்.

“நீர் நின்று அம்பு எய்யாமல் மறைந்து நின்று
அம்பு எய்தது எது கருதி” என ஊழி இராமனை

வினா

125. அது ஊர அமையக் கதட்ட அரிஞுவத்து அரங், 'மாண்ட ரெஜிஸ்டிராய்! அணியது கை; ரெஜிஸ்டிராய் உருத்து எய்யாடுத ரெஜிஸ்டிராய் புரிஞர் என்ன, கிஸ்கிஸே மண்டித்து, கிஸ்கிஸ எய்யிது என்ன?' என்னுன்; கிஸ்கிஸுன் அய்யம் மூடுஞ்.

பொருள்

அவ்வாறாய்வு மண்டலம் யோசனை செய்து கொடுத்திருக்கின்றது. அந்தந்திய வாழ்வு, 'மாண்பு' மிகு கிராமமயமாக்கல் அது அங்குமாதலும். யோசனைகளைக் கொடுத்த அம்மு எய்யாது ரொட்டைமேல் கையாள் யோசனை மண்டலமாக அம்மு எய்யாது ரொட்டைமேல்? 'என்' வினாவிற்குள். அதுமிகு விவகாரம் மிகு நடவடிக்கை.

மாணியின் அறிகுக்கு இலக்குவன் மீது பகாந்துல்

126. 'கூலி, மின் துறை' உந்து சிறப்புக, 'கூலி' கிராமாயத்
 "அந்தப் பாலத்து உய்ய்ப்பன்" என்று சிறப்பினரன்; சாநுமில் நியம
 அப்பினை உய்யுக்கு அளி, "அப்பக்கையம் யானும்." என்று
 அப்பது கருதி, அண்ணல் மறைந்து நின்று எய்கது' என்று.

வார்டன்

உன் தம்பியாகிய சுக்கிரீஷன் அண்ணதாக வந்து கண்டபடுத்தான்
நீதியற்ற உண்மைகள் சிதைப்பில் உள்ள கூட்டுறவு உலகில் மெய்ததிலுள்
என்று உறுதிமொழி கூறினான். போரில் நீ உன் உயிர் மீது அன்பு கொண்டு
நானும் உனக்கு அடைக்கலம்' என கூறுவாய் என்பதின் எண்ணிய
யோரியாகிய கிராமன் மறை மாணம் தொடுத்தது என்னுள்.

தன் குடும்பம் உணர்ந்த வாலி கிராமனைப் பணிந்து

தான் செய்த சூழ்ச்சிகையெல்லாம் யாழுத்தருநமாறு
கண்ணகல்

127-128

127. கனி குலத்து அரசிம் அண்ண கபலரை கடுத்தில் கொண்டாண்;
அனி யுறு மணத்தன் அனி, 'அருத்தன் அழியச் செய்யான்
புனி யுறு அண்ணல்' எனப்பது, எண்ணினான்; யொடுக்கி சூன்தன்
செனி யுறு புகழ்நிதிச் செய்வான், எண்ணியான் கிறமகிச் சொன்னான்.

யோதிந்

குரங்கி கிணத்தண் அகிய வானியும் அவ் வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொண்டான். அடங்கி ஓடுதும் இதயத்தண் அகி, அறம் தவறிய எதனையும் (உணகம் குடுதும் உடைய) இராமன் ஸப்யன் ண ண்ணினிணன். ண்ணினி தனியால் இராமனை ண்ணங்கிய சூழ்நிலை நத்யோதினை ண்ணமடுக்கும் கேள்விச் சூழ்நிலை தன்மையுடையவனாகிய வானி

128. 'நாய் ண உயர்க்கி நன்கி, தருமமும், தகவும், சாற்பும் நீ ண நின்ற நம்மி! நெறியினின் குநாக்கம் குநாமை, நாய் ண நின்ற எம்பால், நனை அந் உணர்வாடும்? கீயன் யோதிந்' ண்ணன் - சிறியன் சிந்தியாகான்.

யோதிந்

கீய உயர்க்கும் நாய் வானிந் கீயையான நலங்களை உயர்க்கி அறம் தவறிய நத்யோதினை நின்றவும் கீய ண்ணன் சொல்லுமாறு நின்ற அவரில் சிறந்த அழகன் ண்ணனியின் குறிக்கொளாகக் கொண்டு குநாக்கி ஓடுதும் குநாமையாகிய உயர்க்கி மணியை நாய் வானிந் சிறந்த நியைநிரான் எம்பால் குநாமாக காணல் கூடுமோ.

வானி, தனக்கு வையுணர்வருளிய இராமனைப்

யோதிந் வரம் ண்ணடுதல்

129 - 135

129. இரங்குண் மிண்கும் ; 'எந்தை! யாவதும் ண்ணன் இதற்குக் குரங்கு ண்ணக் கருதி, நாயன் கூடிய மணத்துக் கொள்ளுண்; அரந்தை எம் மிண்கு ண் குநாய்க்கி அரு மருந்து அணிய ஜயா! உரம் தரும் ண்ணன்! ஓன்று குன் 'ண் மருத்தும் சொல்வான் :

யோதிந்

வானி மெயும் இராமன் இரந்தைக 'எந்தையெ எதனையும் ண்ணன் அடியாக குரங்கு ண்ணக் கருதி நாய் வானிந் கீயன் ண்ணினி ண்ணினி கூடிய சொடுக்கி உன் மண்கு கொள்ளுது மருந்து அருக . துயரைத் தரும் கொடிய மிண்கு கொள்கு அரிய மருந்து அக வந்து வாய்த்த தன்குண், உரங்கு அருவம் ண்ணன், ஓன்று குடையாக' ண்ணக் கூறுவான்.

130. 'ஏது கூடர் ஊரியால் எய்து, நாய் அடியினை
 X ஆவி யோம் கெலை வாய், அழிவு தந்து அடுளியை;
 சுவர் நீ! குதலன் நீ! முந்நும் நீ! மந்நும் நீ!
 பாவம் நீ! துறவம் நீ! பணகயும் நீ! உறவும நீ!'

யொருள்

செயுத்தப்படும கூடரிய அம்பால் எய்து நாய்க்கொண்ட கீழான
 அடியினது உயிர் நீங்கும்போது மெய்யுணர்வான நானத்தை உறவுகிறாய்.
 முந்தோத்தி நீ, முந்நுதந் கூடலும் நீ, யொருள் நீ, மந்நும் நீ,
 பாவ புண்ணியம் நீ, பணகன் உறவினை நீயே.

131. 'புறம் ஸ்வரம் எரி செய்கதான் குண்டுண்டு யொருவு இலா
 உறம் ஸ்வரம் உருவி, என் உறவு இலா உறமை தால்
 உறம் ஸ்வரம் உருவி, என் உயிர் ஸ்வரம் நுகரும் நின்
 சூர் அலால், பிறிது வேறு உறவு அலா தரும்ம?

யொருள்

முய்யரம் குருகைதயும் எரித்து நீராக்கிய சிவன் குறிய
 கூடலாக் அளித்த ஓய்நிற உறம் யாவும் ஊடுருவி ண்ணு யழியநிற
 உறமை மிகு மாபு குருகைதயும் துறைத்து யோய் என் உயிராநிறல்
 அணைத்தும் உண்ட உன் அம்மினைத் தவிர அரும்என்று கெடுக
 ஒன்றொளிகதா?

132. 'யாவும் ணையும் ஆய், இடுதும் பயனும் ஆய்,
 X புறம் நல் வறியும் ஒத்து ஒடுவ அடும் வாயுமைவாய்!
 'யாவன் நீயாவது' என்று அறிவிறார் அடுளிறார்;
 தாது அடும் புதம் எண்கதி அடுமைவோ? தன்மை வோய்!'

யொருள்

யோதினையாகவும் அஃதினையாகவும் பரிமாணகளாகவும்
 நல்ல பயன்களாகவும் புறம் மணடும் போல் பிறித்து அடிய கியவாத
 வாயுமை நிரியில் யாவும் கலந்து விளங்கும் கியவ்யுடையவனை
 நீ யாவன் என்னும் எத்தகையது உன் கியவ்யு என்னும் நல்லறிவு ண்கதி
 உணர்த்தியது. கிடைத்தநகரிய 'ஊடு' ண்கதி கிணி அரியதாதுமா?

133. 'உண்டு எனும் தரும்ம உருமாய் உடைய நிற
 X கண்டு தொண்டென்; இனித் காண் என் கடலென?
 பண்வாடு இன்று அளவும என் வடும் யுறவினைத்
 தண்டும், அடியனைநதி உரு புதம் தருவது.'

யானோ

உள்ளது என் மெய் தூல்கள் கூறும் அறத்தினையே மெனியாகக் கொண்டு நொண்ணிய உணிக் கண்டிடன். இனி உறுது ஒன்று காண வேண்டுமோ? அன்று முதல் இன்று உரை நான் எண்ணச் செய்யப்பட்ட பழம் தீவினை காரணமாக நீ செய்த அத்தண்டனையே எனக்கி உயர்வான ஒரு பெற்றைத் தந்தும்.

134. 'மந்ரு இனி உதவி உண்டோ? வானிலும் உயர்ந்த மாணக் கொடுநவ! நின்னை, என்னைக் கொல்லிய கொணர்ந்து, நொண்ணிச் சித்திரைக் குரங்கினோடும் கொடி உறச் செய்த செய்தை, மென்று அருள் செய்தி, எம்மி, அஃகு அருள் எனக்கி உபட்டான்.'

யானோ

வானத்தின் எல்லையையும் கடந்த உயர் மெனமை உடைய மென்று உறுத்தனை! என் தமமி என் கொல்ல உணை அமைத்து வந்து கொண்டு கொட்டு வரும் சித்திரை உள்ள அனைத்து மிதந்த குரங்கொடு தன்னை ஒய் கொண்கி தைத்து எண்ணியபடி செய்த செயலால் பயனற்ற அநாட்சியை வந்தது மீட்டலை அநாட்சியை எனக்கி உறுத்தினான். இன்ன மெனம் எனக்கி செய்யக்கூடிய பெருகி உள்ளதோ?

135. 'ஓவிய உறு! நாயன் உறுது ஒன்று வறுவது உன்பால்; கி கியல் நடுவம் மாந்தி, புந்தி உறுது உற்ற பெருந்தில், தீவினை கியற்று மெனம், எம்மிமெல் சீறி, என் மெல் உறுது பகழி என்னும் கூற்றினை உறு' என்னுன்.

யானோ

ஓவியம் பொன்ற அழகிய மெனியுள்ளவனை! நாய் பொன்ற சீழான எனக்கி உணியம் மெனியை வந்த ஓர் உறுது உறுது. என் தமமி துக்கால் உள்ள மதுறைய புகி அறிவு திரிந்த நிலையையில் தீசெயல் புரிவாறுயின் என்மெல் சினைத்து உறுது அபு என்ன கூற்றினை அண் மெல் மென்கொடு எய்யாது தவிர்வாயாக. என் மெனியுறுது.

வாசி மந்ரும் ஒரு உறம் கொண்டுதல்

136. 'இன்னும் ஒன்று அறியது உன்பால்; எம்மெய உருமொர்க்கர் "கண்முனைக் கொல்லித்தான்" என்று அகழுவதென், தந்தி, தக்கைய! முன் முனை மொழிந்தாய் அன்ற, உண் குறை முடியது? ஓயா! மன் இன் மெனியின் செய்தை அகழியும் அழைக்கல் அமோ?'

யானை

மேலும் நான் உன்னை மெண்டி யெந ஓர் உரம் உளது. உன் தம்பிரான் என் தம்பியைக் குறித்து கிண்தன் தனையனைக் கொண்டு கொடியமன் என் கிதமுங் கருத்து கொண்டால் கடுமையாக. ஐயனை, கிண்து குறையை குடித்து உயர்பதன் முன்னமே கிண்துக்கு உருதி கூடியுள்ளாய் அல்லவா? (அதாவது சூன்கிரீவணின்) அதனை நினைவென்றிய மண்ணர் கிண்தன் செயற்பாட்டினை (சூன்கிரீவணின்) நீதவழிமல் அல்லவா?

வாணி, கிராமனுக்கு உதவ முடியாத தன்னிசுமையை
நினைத்து இரங்கி, கிராமனுக்கு அருமனைப் பற்றித்

தகைரை பகாத்து

137 - 138

137. 'மற்றி கிண்தன் எனினும், மாய அரக்கனை வாணின் பற்றி,
கொந்தவ! நின்கண் தாந்து, குருக்கு கியஸ் தொழியும் காட்டப்
பெற்றிணை; கபந்த சாஸ்னின், பயன்கிண; மற்றி குன்றெனும்,
'உற்றது செய்க' என்னும், உரியன் கிவ் அனுமன்' என்னுள்.

யானை

வெற்றிவெந்தனை! உனக்கு மிக்கதொடு பெருமையை பாரியம்
பெறு வயற்றினில். அனல் உருகினமல் உஸ்வ அரக்கனாகிய கிராமனை
என் வாணிநல் கிண்தம்மடித்து வந்து உன்னிடம் பேசுபதைத் குருக்கினமாகிய
மெய்யியுக்கு ஏற்ப சிறு செய்கை தானும் செய்வதென நினைய
பெற்றிணை நடந்த உற்றை பற்றிய பேச்சினை பேசுவதால்
பயனது உம் கிண்து. கிண்தையாந்த வயரிய தொழில் யாதாயினும் உனக்கு
உற்ற அத்தொழில் செய்க என் நீ மனந்தை அருண் செய்கு முடிக்க
கிண்தின் அருமன் என்மன் உரியத் தகையுடைய உன் என்னுள்.

138. 'அனுமன் என்மனை - ஆழி ஐய! - நின் செயல் செவ்வகத்
தனு என் நினைதி; மற்று, என் தம்பி நின் தகை ஆக
நினைதி; ஓர் துணைவர் கிண்தை அணையவர் கிண; நீ, நான், அன்
உண்தையை நாடித் கொடி - வாணினும் உயர்ந்த குறையாய்!

யாருள்

விண்ணைப் பார்க்க உயர்ந்த தொனினனை அனை சுகந்தை
உடையவனை அருமன் ன்ரு வயர் ன்ரு கிவ்விரை ன் உயர்வான
சிவந்த கருத்துள்ள மில் ன்ரு கருவாயாக. ன் தமையாகிய சுகந்தினை
கிவி ன் தமையி ன் கருவாயாக. கிவ்வான் பெரு வயர்
திருணவர்கள் மேலு மிவர் கிவ்வான். இவ்வி கிவ்வான் மேலு சிவந்த ன்ரு
மங்கையத் தெய்வ வயர்வாயாக.

வாழி, தன் தம்பி சுகந்தினை அன்பினால் அணைத்து

உருதியுரை பகர்தல்

139 - 145

139. ன்ரு அருந்த இயம்பி, மண்ணா, இடுந்தனை இவ்வன் தன்னை
ன்ரு தினைத் தடக்கை நீட்ட வாங்கினன் தருவி, 'மமாந்த!
இரு உணக்கு உரைத்து உண்டால் உருதி; அஃது உணர்ந்து கொடி;
இருந்தும் உயர்ந்த தொளாய! உருந்தை' ன்ரு கூறும்:

யாருள்

ன்ரு வாழி இராமனைத் தொன்கி கூறிய மன் அஃது இடுந்த
சுகந்தினை அன்மையம் வய்மையம் வாய்ந்த தன் இரு கருத்தால் தருவி,
'மகனை, மகையினைப் பார்க்க உயர்வான தொன்கிபுடையவனை மனம்
அருந்தாத நான் உணக்கு உருதிய வானாகக் கூற கூறத்தக்கது
இருந்தது. அதனை உணர்ந்து கடைப்பிடிப்பாயாக,

140. 'மனநகரம், துணிவர் யாருள், மனா மினை அயனும், மனநகர்
துணைகளின் குடிமம், சாலைமம் துணிவானால், துணிவர் தாங்கி,
அற கழல் இராமன் ஆகி, அறநறி நிறுத்த வந்தது;
இவ்வி இரு அருந்த இன்றி ன்ருந்தி; ன்ருமம் மிக் கொய்!'

யாருள்

ன்ருதும் அய்ந்ததியன்ஸ் அம்மன் உடையவனை! மேலுந்நகரம்
துணிவர், துணை மலரில் ன்ரு மினை, மய்துலகைத் தெனவாக
கூறும் வய் வானால் ஆகிய அறந்தை நியைநாட்ட இடுந்தை
மீறக்கழல் ன்ரு இராமன் தொன்கி வய்மம் இர் வய் தாங்கி வந்து
ன்ரு அன்மைய ன்ரு மனநக தொன்வாயாக.

141. 'நிற்கின்ற ஸ்ஷம் ஷண்ம ரொநி நின்ற யொடுக்கள் ஸ்ஷம்
கட்கின்றது, இண்தன் நாயம்; கடுதுவது, இவண்க் கண்டாய்;
யொடுக்கின்ற அணய தொனாய்! யொது நின்ற துணை நொக்கின்,
எடுதொன்ற உணிய சாயம்; இதற்கு ஒன்றும் தது ஷண்டாய்.'

யொடுக்க

யொன் மகிஷ யொன்ற தொன்களை உடையவன! என்னும் அழியாத
ஸ்ஷமான ஷடுபொது என்ற யொடுக் ஸ்ஷம் ஷண்ம நஸ்ஸ ரொநிமிஸ்
கிடுந்து ஒடுகு உயிர்கள் யாழம் பயிவது கிராமணின் வயதையே.
தியாணியது உம்துதவையே. யாழக்கும் நடுநில நின்ற ஒடுகு துணை
தொக்கின் என் தொன்ற இன் செய்கையே இதற்கு பொதும். ஷது
சுன்று தொனயில்கி.

142. 'தைதம் இயந்நி, யாண்டும் கழிய அருகண்க்கி கிவ கீமை
தைதமும் புரிந்துளாடும், உண்டயார் நிலைய, உள்ளல்
எய்துவர் யெதுவர் என்னுள், இணயடி கிவமது, ஏவல்
செய்தவர் யெதுவு, ஐயா! ஷயலாய் துணைத்து ஆமோ?'

யொடுக்க

உண்கு புரிந்து எங்கும் நீக்க இயலாதது எண்ணந்த
யாழ்செயல் நான்தொடும் செய்து மொர். என்னும் உள்ளல் கிராமணின்
அய்ய எய்து துணைக்கயட்டவர் உண்குதை உட யொடுத் யொடு
நிலையான ஷடு மெதுவாறாயின், அணன் பாதங்களை உண்கி தொண்டு
செய்தவர் யெது இய்யு உண்குதையல் சூழ கியவமோ?

143. 'அணை என்? அகிலமுற உதவாண் அணமந்த காலை;
கிணையம் எய்தினாய்; மந்து இனிச் ஷயற்பாலது எண்ணின்,
திருமது மாபன் ஏவல் ஷன்னியில் சோத்தி, சிந்தை
சுணைமன் நிகழ், குணம் உண்கும் யொதி அன்றே.'

யொடுக்க

விதி என்மதெய்வம துண ஷய்ய அணயம் யொது அடைய
கியவாது எது உள்ளது? நீ கிதயர பயண்க்கி ஒன்றும் யெடுகு,
நீ இனி ஷய்ய ஷண்டயது யாது என் நினைத்தால் அழகிய மதுகிண
மாபன் தொண்ட திருமானாகிய கிராமணின் கட்டணைய கண்குதைகொண்டு
மண்கு ஒடு நிலையில் தைத்து ஷய்க்கண்கியும் இய்யுத்து யொதுவாக.

144. 'தைதம் கிரகஞ் செய்கை மயர்வாடு மாந்நி, உள்ளல்
உதவியை உன்னி, அணி உமநிடத்து உதவகிழ்வி;
தைதம் உண்கும் நல்கும் மண்ணன் மண்கை யாழம்
தைது இவ செய்து, நொய்கின், தீர்வு அரும முனி தீர்தி.'

பொருள்

அநியாயமாயல் சாத்தி அடையும் இயல்பாகிய நூல்கின்
செயலையும் மயக்கத்தையும் அந்நவ நீக்கி, உள்ளவாகிய இராமன் செய்த
உதவியை நினைந்து இராமன் இடையறு ஏற்படும் பொது உன் உயிரையும்
கொடுத்து உதவி புரிவாயாக. யாவருக்கும் உயர்ந்த பதவியாகிய ஜெ
புத்தியின் தன் கட்டளை இராமன் எனிய மணிகள் யாவும் இராமன்
செய்து எளிதில் நீக்க அரிய பிறவி துயரை நீக்கி உய்வாயாக.

6

145. 'அரசியல் பாரம் நடுத்தி, உயர்ந்தனை இகழாது, ஐயன்
மற்ற மலர் பாதம் நீங்கா வாழ்கி; மண்ணை எய்தார்
நரி என்னை உரியர் என்னை எண்ணி; எண்ணம் யாவும்
புரிகி; சிறந்தமை குடிநம் பொருட்பார் என்னை எண்ணுமென்பா.'

பொருள்

அரசாட்சியாகிய பதவியின் வஞ்சகமாயல் மனம் மிக களித்து
மந்தியாக பொருளில் சார்ந்தும் தலைவனாகிய இராமனின் மலர்
பொருள் பாதங்களை நீங்காமல் வாழ்வாயாக. அமரர் எய்தாது
நெய்யுண்டு கூடக்கூடிய இயல்பானவர் என் எண்ணுவாயாக. அவர்கள்
நமக்கி கொண்டு செய்யும் மக்கள் உடம் சூழ்ந்தனை அவ்வமரர்
பொருளுக்குக் கொள்வார்கள் என் நினைத்து உபகூடபது.

வாழி, சுககிரீவனை இராமனிடம் அடைக்கலமாக

ஒய்வித்தல்

146. என்ன, இத்தகைய ஆய உதவிகள் யாவும், ஏற்கும்
மண்ணை நினை இயம்பி, நின்ற வர் எழிலனை நொக்கி,
'மண்ணைக்கு அசைத் தமந்த! மருது இவன், சூழ்ந்ததொடும்
உன் அடைக்கலம்' என்னை உய்த்த, உயர்கூடம் உச்சி வைத்தான்.

பொருள்

என இத்தன்மை மிக்க உதவி பயக்கும் வார்த்தை யாவும்
உருந்தம் தன் தமருக்கு கூறி, தன்னுள் நின்ற பொருள்களை இராமனை
நொக்கி, 'மண்ணை மண்ணாகிய தகரதன் பதவியை, சுககிரீவன் ஆகிய
இவன் தன் சூழ்ந்ததொடும் உனக்கு அடைக்கலம் பொருள் ஆவான்'
எனக்கூறி உயர்ந்திய கைகளை தலைமேல் வைத்து உணங்கினான்.

வாஸி, சுத்கிரீவணிக் கொண்டு அங்கதனை

அழைத்து வரச் செய்தல்

147. தைத்தகமின், உரையத்தம்பி மாடுகம் குநாக், 'உல்கை
உய்த்தனை கொணாதி, உன் தன் இவ்வி அடு மகனை' என்ன,
அத்தனை அவனை ஏழி அழைத்தனின், அணைந்தான் என்ப;
தைத்தகத்து உவரி நீரைக் கலக்கினை பயந்த காலை.

பொருள்

தைத்தகம் மீது தைத்து வாஸி உணங்கிய மீன், அன்மீன்
சிறந்த தன் தட்டுவாசிய சுத்கிரீவனின் பெருமை மீதக் குக்கைத் குநாக்
உன் சிறப்பால் உயர்ந்த அது புதுவழியை அங்கதனை விடிக் கிழைவாக
அழைத்து வந்து வார்ப்பாயக ரண்கூட்டி, அவனை அழைக்க தன்
தைகளால் கட்டி கடைந்த வாஸி பெற்ற புதுவழியை அங்கதன்
அவ்வி வந்தான்.

அங்கதன் வாஸியைக் காணுதல்

148. சுடருடை மதியம் என்னத் தொன்றிய தொன்றல், யாண்டும
கிடருடை உள்ளத் தொன்ற எண்ணியும் உணர்ந்திலாதான்,
மடவூடை நடுவண் குக்கை மலை அன்றி, உகிர வாரிக்
கடலியைக் கிடந்த காதல் தானதையைக் கண்ணின் கண்டான்.

பொருள்

ஒளி மிக்க மூழ்கி பொன்ற யாஸியன் தொன்றிய அங்கதன்
என்ற இளவல் என்றும் துயர்ப்பட்ட உரை மன்கிறையும் நினைக்கப் பெருத
அவன் மனார் இதழ்களாகிய மணம் விசும் மயலிய புதுவழியாகிய
மலை மீதுநிதி குருதி எண்ணமான் கடலில் கிடந்த தன் அன்பு
தந்தையாகிய வாஸியை தன் கண்ணால் பார்த்தான்.

அங்கதன், வாஸியின் மீது வீழ்ந்து பஸ்புதல்

149 - 153

149. கண்ட கண், கனலும் நீரும் குருதியும் காலை, மாலைக்
கண்டலம் அவம்பு கின்ற குழைத் தொன்றி குகில், கிடுகன்
மண்டலம், உலகின் வந்து கிடந்தது; அம் மதியின் மீதா
உண்டலம் அகன்ற நின்று ஓர் மீன் விடுந்தென்ன, வீழ்ந்தான்.

யானோ

கூண்டலங்கள் தவழ்ந்து அதைய, மாலையணிந்த திரண்ட தொன்
உடைய நம்மியாகிய அங்கதன் கண்கள் தீயையும் கண்ணீரையும்
நீத்ததையும் சொரிய, சந்திரமண்டலம் மின்னிடும் மண் உந்து
ஊருந்திருந்தது பொலவும், அம்மதி மீது மின்னிலிருந்து சூர் பின்
மிருந்தது பொல் மிருந்தான்.

150. 'எந்தையே! எந்தையே! இவ் எழு சிறை மொகம்து, யார்க்கும்
சிறந்தையால், செய்கையால், சூர் தீவினை செய்கிலாதாய்!
மொநதனை; அதுதான் நிற்க, நின்னுகம் மொகம்து கூடும்
உந்தடு அன்றே அதுதா? அர்அதன் உலியுத் திர்பார்?'

யானோ

என் தந்தையே! என் தந்தையே! எழு அலகையுடைய
கமலால் கூடியுட இவ்வுலகு கண் எழுக்கும் மனதால், செயலால் பாது
சூர் பாரம் இக்க கூற்றும் சிறிதும் அகம் இன்றி உன்னுகம்
மொகம்து சூர் உந்து நின்றதல்லவா? அதன் உண்மை சூழிக்க மலர்
யார் உள்?

151. 'கண் அடித்தது பொல் திரை துகைய, கித் சிறைகள் தாங்கும்
கண்டையுக்கி, அழிவு செய்த கண்டகன் நெஞ்சம், உன்தன்
நிற அடித் மொல் உலின் நிலைமையை நினையுந் தொழும்
புண் அடிக்கின்றது; அந்தப் பயம் அம்ம பந்தித்து அன்றே?'

யானோ

கூனி அறையப்பட்டது பொண் அம் வயறாத உண்ணம் எட்டு
கிண்களையும் இவ்வுலகுத் தாங்கி நிற்கும் கிண்களையின்கள்கு
மொல்கைய அடித்திய மொழியான் இறவுண்ணின் உன் உலின்
உண்மை எண்ணப் பொது யாழ் தொழ் பற்ற பொல பயந்து அடித்துக்
கொள்கிறது. அதற்கைய பயம் இப்பொது அழிவு தீங்கிவிட்டது அன்றே?'

152. 'வேறா, மெய்க் கூறம் என் உண் உயர்ந்த கொடகன்
தீயகடம், நின் பொன் தானின் தகுப்பு, இனி, தவிர்த்த அன்றே?
மல்கொறம் அறவும் மறவும் மதியும் பறவும் தாங்கி
அலகடல் கைய மொண்டன், சூர் இனிக் கடைவார்? ஐயா!'

பர்துதங்கள், (இவ்வகைப் பர்துத மதிவாக அமைந்துள்ள) சந்தரவான மலை
 ண்டு சொல்லப்படுமீ வாணாங்கிய மலைகளின் சிகரங்களும் நின்றுடைய
 அழகிய காஸ்தகை ஊன்றி யிதித்தாந் பதியும் (அடிச்சுவடாகிய) தரும்கினை
 (நீ இவ்வாறு உயிர் நீங்கினமைவால்) நீடுகின் அவ்வகை? மந்தர
 மலையென்றும் மத்தினைச் சூழ்ந் தனினுந் தொள்ளவல்ல (வாசுகி ண்றும்)
 ரெகும் பாரம்பிரையும் (அடைதூங்கிய) சந்திரனையும், (அடை கல்வாகிய அமை
 துறைய) மிறவற்றையும் (அந் நலாந் மிறமாதாது) வொருத்தி, அலைகள்
 மறியும் பாரந்தலையுந் கடைத்து அடுத்தம் தரும்கி (தெவர்) வேண்டின்
 (அவ்வேண்டுகொளையென்றாக்) கடையும் அந்நின்றுடையவர் இனி, யார்
 அருக்கிருர்கள் (குருவரும் இவர்)

153. 'யஞ்சின் மெல் அடியான் பங்கன் பாதுகம் அலாது யாதும்
அஞ்சலித்து அநியாசு செங்கை அகிணயாய்! அமரர் யாடும்
எஞ்சலர் கிடுந்தார் ஊர்ஊர்; கின் அஞ்சு ந.ந்த நீயோ
துஞ்சின்; உமர்ரி யோர்கார் நிண்ணின் யார் சொல்லுந் பாறார்?'

புத்திரன்

பஞ்சிதம் மனஸிய சிவபுயலிணயுடையாளாகிய உமையம்மையை
 ஒரு பாகத்தில் கொண்டு சிவனின் சிவபுயலிணயிப் பரிசுதானமையும் (மமந்தம்)
 உணங்கியுறியாத பொம்மை உயர்ந்ததைகளையும் அனைத்துக்கூறத்தையும் உமைய
 அருள், தேவர்கள் அல்லாஹ் (பாங்குடைக் கடைந்து அருள் உயர்ந்தியுறிய)
 உமைய உருவியாய் தம் உயர்ந்தியும் உமையாதவராய் (இவ்வாறு) நினைந்து
 உயர்ந்திற்றார். இவிய அருள்கூறு (பிரகாரை தவறுக் கொள்ளாது
 அவர்களுக்கு) உயர்ந்திய தீயோ இவ்வாறு பதைவராய் அய்யு அய்யுப்பட்டு
 உயர் துறந்தினை. (இவ்வாறு துறந்தினை உயர்ந்து மூர்க்கரை உயர்ந்திய
 நினைவு பொன்று உளினாய்மையுடையதாக அருக்துரைக்கத்தக்கார்
 (இவ்வாறு) உமையார் இவ்வாறு இருக்கிறார்கள்? (ஒருமையு அய்யு).

உருந்திய அங்கத்தை மாமி தடுவதே தெந்தூதல்

154. சிவன் மலையம் பண்ணி, அஞ்சுகிணன் புழுங்கி, கநாங்கித்
தீ உரு மெருகின் சிந்தை உருகிணன்; செங்கண் வானி,
'நீ இனி அயர்வாய் அல்கு' ண்ரு, தன் மென்சில் புல்கி,
'நாயகன் இராமன் செய்து, - நல்விசயப் பயன், இது' ண்ரு.

யொருள்

(அங்கதன்) மெடுகுநித்தனனாகிய பலவந்தையன் டீட்டும டீட்டும
கூழிப் புலம்பி உடுந்தியனாய் மணம் வைத்து (தன் தந்தையை) திராக்கி
அழலிதட்ட மெடுகினைப் போன்று நெஞ்சம் நெஞ்சுகிறான். சிறந்த
கண்களையுடைய வாலி, (தன் மகனை நிராக்கி) "மைந்தனை, இனி நீ தளர்ந்து
உடுந்தக் கடவாய்ல்கு" என்று சொல்லித்தன் மணம் யொடுந்த அணைத்துக்
கொண்டு, (எல்லாவுயிர்கட்கும்) தலைவனாகிய கிராமன் செய்த கிது, (யான்
செய்த) முன்னியத்தின் பயன் என்னுள்.

வாஸி அங்கதனுக்கி அறிவுரை கூறுதல்

155 - 157

155. 'இதனெழும், இறந்து தானும், துணர் அறத் துணிந்து நிராக்கின்,
சுன்று உலகத்தினொர்க்கும் குலகலக முடிந்த அனல்?
யான் தவம் உடைமையால் சிவ இரகசி உந்து கிசைத்தது; யார்க்கும்
சுன்னுநன் நின்ற விரன், தான் உந்து சீடு தந்தான்.'

யொருள்

கூழிப் புலம்பி ஆராய்ந்து யார்க்கிங்கான் மறத்தலும் இறத்தலும்
ஆகிய இவை (மெல் கீழ் நடு ண்ணும்) குலகலகப்பட்ட உலகங்களில்
வாழ்வார்க்கும் (தவம் உபிற்றில் கருவாய்ப் பதியும்) சுன்னுநன்
(அறையறுக்கப்பட்ட) முடிந்த கிடந்தனவாகும். யான் ஞன் செய்த
யொடுந்தவம் உடைமையால் சிவத்தை நல்லதொர் சாக்காடு
எனக்கித் தான் உந்து யொடுந்தியது. (நிஜயிர்க்கும்) சாட்சியாய்
நினைந்து வீரனாகிய கிராமன் தான் தான் (மெடுகு ண்பால் எடுந்தினி)
உந்து சீடு வந்தினைத் தந்தனெனினுள்.

156. 'பாலமை தவிர் நீ; என் சொல் புற்றுதி ஆயின், தன்னின்
மெல் ஒரு யொருளம் கிலலா மெய்யொருள், ஸ்லபம் தாங்கி
கால் ண்ண நொய் நின்ற, கட்புலக்கி உற்றது அம்மா!
மால் தரும் பிறவி நொய்க்கி மருந்துண் ண்ணங்கு மைந்த!'

யொருள்

மகனை, சிறு மிள்ளைத் துணைமைய உபடு உடுவாயாக. நீ ண்ண
வார்க்குமைய உலகிமையக் கொள்ளாயாயின், தன்னின் மெம்பட்டதொடு யொருளம்
கிலலாத (உயர்வுறையுயர்ந்த மெடுகுத் யொருளாகிய) மெய்யொருள் தான்
(மொடுந் மணம் கழியநின்ற) தனது கிழை முன்னிற் யொடுந்துய்யடி (இராமனாகி)
நின்ற உடுமையுடனும் உத்திக் ண்ணந் நமது கண்ணினது அபிவாகிய
காட்சியுணர்வுகல் யொருளாய் உந்து எதிர்ப்பட்டது. கிஃது ண்ண உய்யு,
மயக்கத்தை கிளக்கும் மருதயனெனும் மெய்யின் அந்நை நினைந்தனாய்
அருமருந்தனைக் கருதி (கிழைகு ண்ண யொருள்) உறந்து ண்ணங்கி உய்தி
யொடுவாயாக.

157. 'என் உயிரை **இழி** செய்தான் எப்படித் திரைப் பார்த்து,
உன் உயிரை **உலுதி** எப்படி; இவற்றை அம்ம உலுதி உண்டில்,
யான் உயிரை **இரிமே** புறநல் வொன்றிழி; நனமே பொருநி
புலுயிரை **இழி** செய்வான் உன் அடி சம்பத்து எப்படி?'

பயாடு

(மேலில் சொன்ன) வாய் உயர்வு வந்தது இரண்டாற்பேராயிற்று

ஒளி செய்பவர் அழகிய அங்கத்தைக் கிரையவதனை (இவ் கிராமம், உன் தந்தையாகிய) ஸார், உங்களை அழகியவருடாகக்கினை என்னைதச் சிறிதும் நினைவுக்கு கொள்ளாமல் (இவ் அங்கத்தை வழியாய்மாமும் திறந்தால்) உன்மையுடைய உங்களை மறுபிடியாகும் நினைவுமைய அங்கத்தைத் தவிர்த்தொன்றாயாக. (உன்மையுடைய சிறிதும் உயிரினும் சிறிதானாகிய) இவ்முகம் மலகைநாடு வாய் செய்பவர் நினைவு மறுமொழி, அங்கத்தை அழியாத நினைவாகத் தாது நீ (உன் மார்பு அங்கத்தை நினைவிலினைத் கொடுத்து) கிரையாயாக. (உன்மையுடைய அங்கத்தை என்மையுடைய அழகிய உயிரினாயாகிய) உன்மையுடைய அங்கத்தைத் தவிர்த்தொன்றாயாக மலர் வாய் நினைவு மறுமொழி (உன் இட மணிகளை செய்து) உன்மையாக.

அங்கத்தி 2 பதிலுக்கு ம. பி. 2000, தி. 1000

பொருத்தி இவ் அங்குதன் உள் கையெழுத்து யானோனாதுன்

நாந் தாட்டுது

158 - 159

153. எண்ணெய் கிரியை உய உறுதி யாழ்ப்பாணம் கோவிலி
தன் துணைத் தகன்த அரத் தனயகன்த குறி சாங்கல்
கோமிறும் உயாந்த தின் தொள் தாகல் தின்த அறகல், நெற்றிய
வாண்டினி உயிருந் தயம்புண் அறகல் தனின் தொங்கி.

வாஸுதேவன்

[illegible]

159. 'நெய் அடை நெடுவூர் காண நீர் பிற திடுகர் என்னும்
தூய் அடை கணலி அன்ன தோளினாய், நொடியும் தூயன்;
வாய் அடை உறந்ததாங்கிய புறம்படம் பலம்! மன்கு உன்
தையடை ஆகம்' என்று, அந் இராமதேவக் காடும் காண.

வாணர்

வாய்மை நிறைந்த நெடுவூராகிய உறந்ததாங்கிய புறம்படம் தூய
திடுகையுடையவனே, (அங்கதனாகிய இவன்) நெய் வாங்கித் தீண்ட
கொடுப்பையுடைய அறக்கர் செவ்வாய்க்கு கருவி உன் மன்கு உன் மன்கு
நெடுவூரையாந்து உறந்ததும் தோளினையுடையவன். (மன்குதாயும் வாக்காயும்
தூயனாகலாடு) செயலாயும் தூயவன். இவன் உறந்த புறம்படத்தைக்க
அடைக்கவும் வாயினாலானான், என்னு் கூறு (வாணர் தன் மகன்) இராமனுக்கு
காட்டிய வாணன்.

அங்கதனை இராமன் எடுத்துக்கொள்ள, வாணி

புறம்படம் அகல்தல்

160. தன் அடி தாங்கலோடும் தாமரைத் தடங்கலையும்,
வாய் உடை வாரி நீட்டி, 'நீ அது வாங்குதல்' என்னுன்;
என்றவும், உலகம் எதும் எதும் இராது, வாணி,
அந் நிலை துறந்து, வாணன் உலகம் உலகம்.

வாணர்

(அங்கதன்) தன்முண்ட, (வாணன்) விடுத்த வணக்கிய
அளவீடு, செங்காணரை மலர் வாயும் அழகிய வாயும் கண்களையுடையவனாகிய
இராமன் (அவன்) அடைக்கலமாக எடுத்துக்கொண்டமைக்கு அந்நிலையாகத்
தந்து அழகிய உடைவாரித் தடங்கல் எடுத்த நீட்டி (அங்கதனை) நீ இவன்
நின் தடங்கல் நொண்ணாயாக, எனப் பணித்தனென்றான், அவ்வாறு கூறிய போது
எடுக்கத்தக்கவன் வாயும் உலகம் உலகம் (அடைந்தானாய் புறந்தனென்
இராமனு குறையமைத் தோளினை விடுத்த) குறித்தனர். வாணியானவன்
உபயோகிப்பது உயர் நினைப்பென்று (உலகத் தோடாய்க்கிய) அந்நிலையை அமை
வாணியின்று (வாணர்க்கு உய்த்துநிதி அரியதாய்) வாணர்க்கும்
அபாரதயாதாய் உயர்ந்த விருதைக் கொடுத்தான்.

வாணி உயிரைக் கவர்ந்த இராம பாணம் தூய நீர்க்கடலில்
நீராடி, இராமனு அம்பலத் தூணியில் உந்தடைதல்

161. தன் அகன் நகித்தலோடும், கடுங்கலின், கால வாணி
வெய்ய மாபு அகத்தார் தடுக்கது உலகி, மெகடு உயர் பீடமாய்,
கூடிய நீர் வலுந் தோடந்து, தூயவார் வாரி கட்ட,
பீடம் உயர் உடாத நொடிப்பத்து ஆகம் வந்து அடைந்து அன்றி.

வாரியன்

(வாரியனின் உயர் உயர்தர விடடு நீங்கிய) அந்நிலையமக்கண் தன் மாநிலம் கை - (வாரிய பண்ணுதது அருகப்படுத்தியிருந்த வாரியனின்) கை விடுவதற்காக, அந்த மக்கள் அப்பாணது கூற்றுவசனையாத் ஆற்றல் மிக்கோராகிய வாரியன் உயர்மையுடைய மாநிலமொன்றை சங்கையல் (அதனைத்) தரித்து ஊடுருவின போன்றி போய் உயர்நிலையல் மெல்லுண்ணு தாய நீங்கியவரு பாய்ந்திராபுத் தாய்மையுடைய நடுமையுடையத் தென்கண் சட்ட உயர்நிலையல் கலைமையுடைய வாரிய மிராணது குதுகிலை விடடு நீங்கியவரின் உயர்நிலையல் அப்பாணது தாய்மையில் அப்பாண உயர்நிலையல்

தன் கையால் வாரிய விடுவது வாரியகடைந்தமை கேட்ட
தாரா, அந்தி வந்தி அவர் உயர் விடுவது புண்ணி
உருந்தது. 162 - 163

162. வாரியம் கண்ணு அம் உயர்நிலையல் உயர்நிலையல்; இன்பம்
பாணியா, கண்ணு கண்ணு மாநிலம் கை கைக்க பந்தி,
கை கைக்க பாணியாணும், அங்கு கைக்க பாணியா;
கை கைக்க தாரா கேட்டான், உயர்நிலையல் அவர் கைக்க விடுந்தான்.

வாரியன்

கைக்க பந்தியாகிய அங்கு கைக்க வாரியம் கைக்க கைக்க கைக்க.
கைக்க கைக்க கைக்க பந்தியாகக்கொண்ட (கைக்க கைக்க கைக்க)
கைக்க கைக்க (கைக்க கைக்க) பாணியாகக்கைக்க கைக்க, தன் கைக்க கைக்க கைக்க
பந்தியாகக்கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
(கைக்க கைக்க) கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க

163. கைக்க கைக்க கைக்க, கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க, கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க, கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க
கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க கைக்க

யாபுரே

குந்திக் குடிமயிலைச் சொரிந்தாந் தாண்டி குறிந்த கொடுக்கயென்றும்
மலைச் சிறந்திடும் யாடுந்த (வானியை மாட்டினியும் ஊடுநடுத்துப்)
யாங்கி உம்மை யிக்க இரத்தப் பெருக்க (தன் கொடுக்கைக் குடுகளில்)
குடுவதும் பரவிய பொருக்கவும் மெநியுடையக் கூடந்தல் சொந்திரம்
அடையவும், உயர்மை வாய்ந்த கதிர்க்கையுடைய தாமிரு மறைய அமைந்த
செவ்வாய்க்கிலை தோண்டிய கிண்கியாத்து ஜொங்கும் கண்ணையுடையவளாய்
அழிபுத்த கையையன்றும் அழைய வாய்விடும் வாய்ந்த குடுகண்களும்
மாணயணிந்த மாட்டியும் ஆடுந்த புண்ணி உருந்திழை (காற்ற).

164. உயர்ந்துமல் ஜொரி நல் யாழ், ஜீணை ண்டு இறையும் நான்,
ஹங்கிணை இரங்கி; அம்மி உருகிணை; இருக்கை கூப்பி,
நாங்கிய கையகல் சொரிந்து சரிதர, குழையும் தாழ்,
குங்கிய துயரான், பண்ணி, இணையன் ஊரக்கயுருட்டுர்.

யாபுரே

புலவாங்கியும் நல்ல ஜொரி யாழும், ஜீணையும் ண்டு கூறப்படும்
இத்குணையமாகிய இறைக்கண்களின் கிரிய இறைகளையும் (தனது
புலவாங்கிக்குத் தாழ்ந்) நாணயம்படி (காற்ற) உருத்திப் புலவண்ணர்.
பெருக்கியுடுத்து மெதும் கரைந்தான். இருக்கையையும் (கலைவழி)
குறித்துத் (தன் கண்ணின்) மணங்கி, (உடம்பும் உருகும் வாயு நிகழும்)
தான் அகிழ் காங்கியிருந்த கையகல் சொரிந்து சரியவும் கூடந்தல் (குறைந்து)
கையகல் தாழ்ந்து புலவன் அழைந்து பெருகிய துயரக்கிணையுடையவளாய்
இத்குணையமாகிய புலவன் மொழிகளை அடுத்தடுத்துக் கூடந்த
தொடங்கிணை.

காற்ற புலம்புதல்

165- 176

165. 'ஊரை ஒரு தொன்றை நானும் தைடுகென்,
கரை ஒரு வுர் கெலை காண்கலென்;
ஊரை ஒரு வுர் உயிர! என் ஊளாம!
ஊரை ஒரு வுர் இது காண அஞ்சிணை.'

யாபுரே

(என்னுடைய) புகழ் யாடுந்திய அரிய உயிர, என் ஊர்க்கும்,
(என்) அருகை, மரியின் வயாந்து ஜொங்கும் நின் இறாங்குகைச்
சார்ந்த ஊரும் இது வாகும் கியாயிணைய யான், கையகலையப் பெருகிய
கண்க்ககைக் காணும் உயியுடையன் அல்லன். (நினக்கு ஊதாங்கிய
இத்துன்ப நிகழையக் கண்ணினர் காணுதற்கும் அஞ்சுகிறான்).

166. 'துயராவை ஓய்வாயாத எண்ணியும்,
பயிராவோ? பணியாத பணியாவும்!
செயிர் தீரா வினை ஆண் ஓய்வாவும்!
உயிர் போனால், உடலாவும் உய்வாவோ?'

வயாணர்

யாவாபித்தும் பணியை கருவாத பணியாய் துய்வாவும் (நினைவியுழந்து)
பிரிவத்துய்வத்தால் (உடலை) இறந்துயாத (உய்வாவாத துய்வாவும்) எண்ணியும்
(உய்வால் அன்மணியை) அழித்துக் காணாமல் டாயா? (தவிர்த்துச்) சென்றும்
நீங்காத தீயுழாவிய துய்வாவும், உயிர் (உயிர் உயிர்) பிரிந்து போனால் உய்வு
மட்டும் அழியாத பிழைந்திருக்கவாய்வோ?

167. 'நரிது ஆம் நல் அழித்து உண்ண நல்கலின்,
பிரியா இன் உயிர் வறந்த வறந்தி. தாம்
அழியாவோ நல்கர்? அது அழிந்த ஸ்தலம்,
சிவியாவோ, உய்வாம் சிவியாவர்?'

வயாணர்

(நரிது உயினை கவர்ந்து சென்ற) கூற்றினார், நடுமனமுடையதாகிய
நல்ல அழித்துக்கை உண்ணும்படி (நீ பாற்றியிருக்காத) தந்தையாவும்
(உய்வாய்விட்டு) நீங்காத இவிய உயினைத் தாம் வறந்த (நினைவியுடைய)
தன்மையினால் தாம் சிவியாவும் அழியாவோ? அதுவழி அழிந்திருந்த
நரிது உயினைக் கவர்ந்தாரென்ற, (நீ கருத்தினம் செய்த) பிழைவைய
நினைவாதவராகி (நன்றியற்றவராகிய) கருவியாய்விட்டு) பிழை
நினைவையுடையவராயினாரா?

168. 'அணங்கி அந் பாவின் உணர்வாவும் உயிர்,
உணங்கா அந் பாவின் உணர்வி, உயிர் அந் பாவும்
அணங்கா, தாம் அண்பாடு அன்றாமு
உணங்காது, அந் பாவின் தவற உண்பாவோ?'

வயாணர்

பாவாபித்தாய்விட்ட சிவனைத் திணைகள் தொழும் சென்ற வயாது,
தேவியுடைய நடுமனத்திற்காகவொன்றி மனம் நினைந்த உண்பாவாய்
பெறுவதற்கு காலம், நடுமனம், மாண எண்ணும் சிவனாய்விட்ட அழியாத உயிர்
நினைவியுடைய அந் பாவின் தவற உண்பாவோ (வயாணம் போக்கிய புறக்கணித்து)
தவிர்த்திருக்க உண்பாவோ?

169. 'உரை ஆர் தொன் வாய் ஆடி ஊடுதாய்!
 துரை மொலாய்; "உரு தன்மை நகு" எனக்
 கரை யாடுதல் அது நகு கண்ணம், குரு
 உரையாய், என் உயின் ஊமை யாவடுதா?'

வ்யாசர்

மகிமையினைவாய்ந்த கதாக்களில் வண்பாடியாகிய சிந்திற்றினை
 மகி (மகிமையின்மூலம் சிந்தித்தயின்) அமர்ந்திருக்கும் இயல்புடைய நீ
 (கியவாது பகுதியாய்) நினைவின்மூலம் கிழங்கு சிப்பினாய். நீ உரு
 துயரின் தன்மை இத்தகையதொன்று (னானும் உளானும்) கரைந்துகொ
 மறுத திணையாட்டியாகிய கையின் நீர் எதிரில் நின்று கதரம்
 கியபுறமாய் குகையின் குதரிப் பகுதியினை (என் துயர் கிடை உண்ணம்)
 மாற்றம் ஒன்றும் கூறியவர்க்கு. (நீ உரு நீ வறுத்தொதுக்குவாது)
 எவ்வாறுமே குற்றந்தான் யாடுதா?

170. 'உரையா நினைவன், நான் இருந்து இருவன்;
 மெய் உரையா திருநாடு மொலாய்;
 கியா! 'நீ எனது அகம்' என்றதும்,
 வாய்க்கொ? வாய் உரையாது முன்னியா!'

வ்யாசர்

வாய்மொழி மகமுத நன்மையை மொலையவன், (நின்
 மனைக்கிழத்தியாகிய) யான் (நினைவாய் மிளிந்து) இங்கிருந்து துயருற்று
 தைக்கின்றேன். (நீயா) உய்யாமையின் உருவாத துணைக் காணும்
 சிந்தித்தயினையுடையது கிழங்குகின்றாய் (என் அருவியை நீ என்கை
 கிடைக்கி "நீயே எனது உயர்" எனக் கூறிய அம்மையொழியும் (இன்று)
 வாய்க்கொ? வாய் உரையாது?

171. 'உரு ஆர் தொன் நினை சிந்தையன் என்னை,
 மருவார் வறுத ஆம் என்னும் உருவமான;
 உரு மருவார் உரு அகம் உய்தியான்;
 கிடைவன் உர் கிடுகொ இருத்திரைமே.'

வ்யாசர்

வாய் உரு மருவார் துணைக்கிழத்தியாகிய உருவன், (நின் மனைக்கிழத்-
 தியாகிய யான்) நினைவின்மூலம் வாய்க்கிடுகின்றேன் என்பது மெய்யானாய்,
 நினைவாய் மருவார் உருவானாய் அரு (நினைவானாய் வாய்க்கொ
 என்னுயிரையும் கவர்த்துக்கொ. துணையாகிய என் மருவார் நீ
 அகமுது அமர்ந்திருக்கியாயின் (மருவாத அமர்ந்திருக்கி இலக்காதாமல்
 யான் மருவாத்திருப்பது வாய்க்கொ நீயும் மருவாத்திருப்பாய். இவ்வாறு
 குரு நிகழாமையாய் மனைவியும் கருவாமையாய் நான் இருவரும்
 இருவருள்ளதில் மருவார் அகமுது இருத்திரைமே என்பது உருவியாய்ந்து

172. 'ஓயா மாநி ஓளிக் த நின்னு எப்பவான்
 ஓயா உந்த இராபன் ண்ணு & ணான்,
 வாயால் ஓயணை ண்ணின், வாழ்வு ஓலாம்
 ஈயாடியா ? அங்கு வாயும் ஈயினாய்.'

யொருள்

(சாவாமைக்குக் காரணமாகிய) அருத்தத்தையும் (ஊக்கெண்
 தைத்துக் கொள்ளாது) உதவிக்கட்டு உழந்திய ஊர்வல (பணவந்த அன்றையினால்
 கவாத்தலில்) ஓடியாத ஊர்வல வாயந்த அம்மின் மறைத்து நின்ற (நின்மேல்)
 எய்துந் தன்ம இவ்வந்த உந்த இராபன் ண்ணொன் நின்னை இவர்க்கி
 நீ கின்னதைச் செய்கின்றவன் ண்ணு தன் உயர்மொழியாந்
 மறைத்தாலுமின் நீயாக்நிய அரசு மந்தி நேயி வாய்த்தைச் செய்வதன்
 ண்ணாவற்றையும் (அண் விரும்பிய ஊர்வலம் நின்மேல் சுகவிரிவாக்நெ)
 கொடுத்து விட மாட்டாயா?

173. 'சொந்தினன், நேத்தம; அண் சொல் கொளாய்;
 "அம்மன், அன்னது செய்கலான்" என்,
 உந்திய, உம்மிய; ஊழி காணுநீ,
 இன்றிய; யான் உண் ண்ணு கண்ணியனெ ?'

யொருள்

(நீ நின் உயர்வொடு போர் செய்யப் பறவரும் ண்ணொம் இரான்
 ண்ணவன் நின் தடுக்கி அன்றையர் நடவதற்கு உன்னியர் கொண்டுதம்கி
 உன் உந்தான் ண்ணு) கொண்டுணன், அம்மொழியை நீ ஊழ்க் கொண்டுநாயன்
 (அந்நிய, வறைய) உயர்வொடு இராபன் அவ்வாறு ண்ணவற்ற செயலை
 செய்யமாட்டான் என்கொணர், நின் துய்யை (எதிர்க்குப் போர் செய்யப்)
 யொருந்திய, (அதற்கு) யக முடியும் கண்டு கிவ்வாறு வாய்நல்ல
 பேராந்நிய மயத்த நீ (கண்முக) இயக்குவாநிந்தாய். (உயிருக்குமிருகிய)
 நின்னை யான் கிவி எய்யாந்நு கண்ணியனெ?

174. 'நீது அம், உருவம், நீ எடுக்கின்ற;
 மாநுடர் மாநி, உன் மாநிய ஈர்வதிகா?
 நேமென் யான் இது, தெவார் மயமொ?
 வேறு ஓர் வாலிகொலாம், விரிந்துமான் ?'

யொருள்

நீ (நின் மாநியொடு யொருந்த) நெடுக்கித் தாக்கொலாயான் (மிகப்
 வாரிய நின்னிய) மெடுமையுந் சிதர்ந்த வாய்யாய் விரும். (அத்தைய வந்
 உன்மை வாய்ந்த) நன் மாநியை ஓர்வது ஊடுகி நின்னு இவ்வந் மிளந்த
 உருவொ? யான் இந்த நிகழ்ச்சியை (ஊன்மை எனத்) கொள்கின்றினை. இது
 தெவர்கள் செய்க மாநி செயலொ? அம்மது அந்த அமந்து கிடப்பவன்
 (என் அருமொடு நாய்கவையின்னை) ஊடுகி வாலியொ?

175. 'தனக்குள் உணர்ந்து நின்று, துமியார்,
யானை நெய்யார் ஊர். உன் - யன் மனம் -
உத நெர் சித்தி உலங்கு அழிந்த உன்;
மகன்! உன் துயரம், நம் உலகம் ஏதாம்?

১৮৭৫

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்:

176. 'அந் தைந்த அம்மம் அந்தந்த உலகியர்,
இந் தைந்தந்தம் அடங்கு ஸ்ரீராம்;
தந்மம் தந்மிய தந்மந்மதி ஸ்ரீராம்,
தந்மம் தடடனா ஸ்ரீராம் தடடனா?'

பொருள்

(மினர் யாவுராவும் பெருகுதற்கு) சூரிய வயகு உண்மையினால் (தன்னை அழைத்தாரது) தன்வந்தினைப் பூங்கைமலை மலிவிரநாகிய கிராமர், எந்த வினாகும் ஒவ்வாத னேறயற்ற செயல் நின்றது செய்குவிடார். சிறுநெரியினாக் கையம்மெதனொருமே தந்தியுண்டய வாரியொள்க்கெல்லாம் (அவர்கள் செய்யும் நன்றும் கீதுமாகிய) செயல்களை (அவ்வருது பண்ணியிருந்தற்கரிய) நேரகல்லாவும் என்மும் (அன்னொரு) மொழி (உண்மையொடு யாது, புதியதுதான் பாரதம் உதோ?

அனுமன், வார மகளிரைத் தொட்டு தாணைய,
அந்தப் பரத்திக்கு அனுப்பிவிட்டு, வாஸிக்கு கிழதிக்கன்
ஷய்வித்து சோமணியடைந்து, நிகழ்ந்தன கூடல்

177-178

177. எண்ணெய், கிணர் பண்ணி, கிணர்வோடு
 - கிணர்வோடு; கிணர்வோடு உதிரியாது;
 கிணர்வோடு; கிணர்வோடு கிணர்வோடு, கிணர்வோடு,
 உதிரியாது கிணர்வோடு கிணர்வோடு.

பொருள்

என்று (வாழ்கிய எண்ணிய) அவையையுள்ளிய தாரை
கிண்கணியையுள்ளிய அவையையுள் மொழிகளாய் அவையையுள் அடுக்கிச்
சொல்லி, நினைவு வந்ததென்பதொடு ஒன்றித் தன்னை மறந்தார்.
தன்னையாடி சிறிதும் உறப்பெற்றினார். உயிர்ப்பாடுந் தீர்தார். (அவநகர்
உளதாகிய) அங்குதாய் நினைவின் கருக்கி நீதி நினைந்த வலிய
சுயநினைவையுடைய வலிய மலையினையாந் தோற்றமுடையவனாகிய
அவையார்.

178. மடவாறால் அம் மடத்தை ஒன்றி வாழ்
கிடம் மெய்யம் மடி என், வாய்ப்பால்
கடன் யாவுந் தடைகண்டு, கண்ணென
உடைய உறவு என் உணர்ந்தினார்.

பொருள்

(வாழ்) மகனினுந் தொண்டு தாரை என் அம்மடத்தைய அன்
ஒன்றி தன்மையிடுந் அங்குந் தீர்தார் கெடுபடி அதுபிழைபடு,
வாய்க்கிச் செய்கையினுடைய கிண்கணியின் அணுகுதையும் (அன் மதவையாகிய
அங்குந் தொண்டு) செய்கு முடிந்த தீர்ப்பாறின் அபிமானிய
கிராமையன் உறவு கொண்டு நடந்த செய்கையினையுடைய அபிமானியார்.

சூரியன் மறைதலும் கிராமன் கிராமப் பொருளை

சிறித்குறித்தலும்

179 - 180

179. அகர் னர் அம்மு 2க, மிது அடுக்கார்
மக மெய்க்காரி, மக மெய்க்காரி,
நகம ஒத்த குருந் நாயகர்
மகம ஒத்தது, சூரி மண்ணெய்.

பொருள்

விசயமன் மிது அயங்கும் சூரியன், அகையமாகிய இயங்கி எடுக்கி
ஒன்றி ஒன்றிமெய்க்காரி மெய்க்காரி மெய்க்காரி மக மெய்க்காரி,
அயங்கு, மெய்க்காரி மெய்க்காரி சூரிய மெய்க்காரி மெய்க்காரி மெய்க்காரி
தோற்றமுடைய வானவழித்தாகிய வானவழி முடிந்த ரெய்க்காரி
(செந்திறமுடையதாய்) கிளக்கியது.

30. மறைந்தான் மாலை அருக்கன் ; உணர்வியான்
உறைந்தான், மந்தை சிறந்த உறையான் ;
தேமந்தான், மென்சூ குய்யுது அடுக்கான்,
நிறைந்து ஆர் கங்கையின் பேர்ப் பிந்தான்.

வானார்

கதிரன் மாலை வானார் மறைந்தான், உணர்மைக்
குணமுடையவைய இருமன், சிதைவின் துயர் நிலையை எண்ணியவைய
(அங்கு) தங்கியன், (உலர்) மெலிந்து உளரம் தைந்து உருந்துபவையி
(அருள்) நிறைந்து பரவிய இருபயொருதாய வாரிய கடலினை
(அருள்) நிந்திக் கூந்தான்.

217